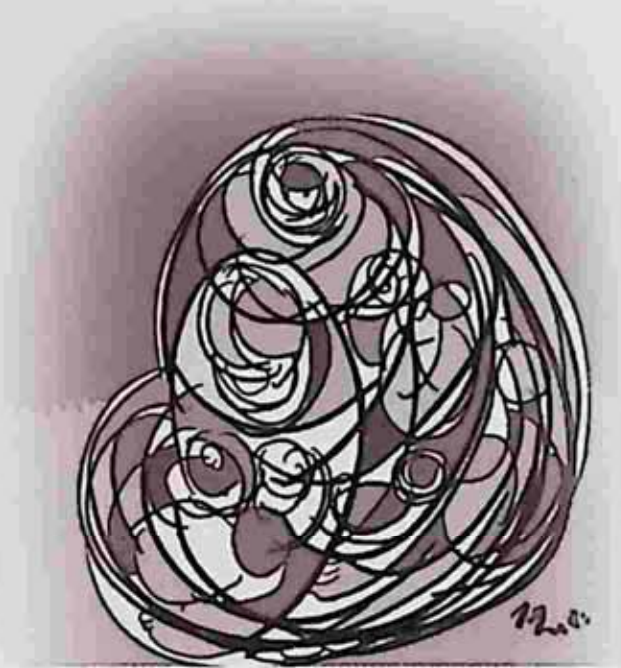

မြသန်းတင့်

ပန်းတစ်ပွင့်၏လူသတ်ခန်း
ဝတ္ထုတိုများ

မိန်ရာသီ ခါတော်ဦး
ကဝေမလေး၏ အလှနိဒါန်း
ပန်းတစ်ပွင့်၏ လူသတ်ခန်း
မမဈေးကြို
မိန်းမဟူသည် ဝံပုလွေမျိုး
နှံကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်

MTT0015

1,700.00 KS

ပန်းတစ်ပွင့်၏လူသတ်ခန်း ဝတ္ထုတိုများ၊ ပြသန်းတင့်
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိအွ
စာမျက်နှာ ၁၄၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီx ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

-	မြသန်းတင့်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	(က)
၁။	မိန်ရာသီ ခါတော်ဦး	၁
၂။	ကဝေမလေး၏ အလှနိဒါန်း	၂၆
၃။	ပန်းတစ်ပွင့်၏ လူသတ်ခန်း	၅၄
၄။	မမဈေးကြို	၉၂
၅။	မိန်းမဟူသည် ဝံပုလွေမျိုး	၁၁၃
၆။	နှံကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်	၁၃၃

Handwritten text, likely a title or header, including the word "Handwritten" and some illegible characters.

Handwritten text, possibly a list or a set of instructions, with several lines of cursive script.

Handwritten text, appearing to be a list or a set of instructions, with several lines of cursive script.

Handwritten text, possibly a list or a set of instructions, with several lines of cursive script.

မြသန်းတင့်
(၁၉၂၉-၁၉၉၈)

မကွေးတိုင်း၊ မြိုင်ဇာတိ။ ၁၉၂၉ ဩဂုတ်လ ၂၉၊
ကြာသပတေးဖွား။ အဖ ရှေ့နေဦးပေါတင့်၊ အမိ
ဒေါ်လှိုင်၊ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံး၊
အမည်ရင်း ဦးမြသန်း။

မြိုင်မြိုင်၊ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၊
ပခုက္ကူ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ရက္ခိတ အထက်တန်းကျောင်း၊
ပခုက္ကူ မူလတန်းလွန်ကျောင်းတို့တွင် တက်
ရောက်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ၁၉၅၃ တွင်
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ၁၉၅၆ တွင် ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့၏။
၁၉၅၀-၅၁ တွင် တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၌
လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ ၁၉၅၁ တွင် “စာပေ
သစ်” မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်၊ ၁၉၅၂-၅၆
တွင် ဆိုဗီယက်သံရုံး ဘာသာပြန်အရာရှိအဖြစ်
အမှုထမ်းခဲ့သည်။

၁၉၄၈ တွင် ပခုက္ကူခရိုင် ကျောင်းသား
သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ၁၉၄၉-၅၀ တက္ကသိုလ် နှစ်လည်
မဂ္ဂဇင်း အင်္ဂလိပ်စာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊
၁၉၅၁ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှတ်စာဝါဒ
လေ့လာရေးအဖွဲ့ အမှုဆောင်၊ ၁၉၅၁-၅၂ တွင်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တိုးတက်သောကျောင်းသား
အဖွဲ့အမှုဆောင်၊ ၁၉၅၂-၅၅ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေး
ဆရာအသင်းအမှုဆောင်၊ ၁၉၅၂ တွင် “စာပေ”
မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ၊ ၁၉၅၃-၅၆ တွင် “ပြည်တော်

သစ်” ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ်၊ ၁၉၅၂-၅၈ တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အမှုဆောင်၊ ၁၉၅၃-၅၅ တွင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ အမှုဆောင်၊ ၁၉၅၈-၆၂ တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၅၆-၅၈ တွင် ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင်၊ ၁၉၅၈-၆၂ တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ (ဌာနချုပ်) ဗျူရိုလူကြီး (ဗီယင်နာ)၊ ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ ပေါ်လစီဗျူရိုအဖွဲ့ဝင်၊ ၁၉၆၀-၆၂ တွင် စာရေးဆရာ စာပေကလပ် အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၆၃-၆၄ တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာသမဂ္ဂ အမှုဆောင်တာဝန်တို့ကို ယူခဲ့သည်။

၁၉၄၇ တွင် ဂျာနယ်ကျော်တွင် “ဆိုဗီယက် အမျိုးသမီးများနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးဥပဒေ” ဆောင်းပါးကို “မြသန်း” ကလောင်အမည်ဖြင့်ရေး၍ စာပေနယ်သို့ စတင်ခြေချသည်။ ၁၉၄၉ ဇွန်လထုတ် “တာရာ” မဂ္ဂဇင်း၌ “ဒုက္ခသည်” ဝတ္ထုတိုကို စရေးသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ထုတ်သမျှစာအုပ်၊ ရေးသမျှစာများတွင် “မြသန်း” ကလောင်အမည်ကို ခံယူခဲ့သော်လည်း “နွဲ့ထဲက ကြာ” (၁၉၆၁) ဝတ္ထုမှစ၍ “မြသန်းတင့်” ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ပြောင်းလဲခံယူသည်။

မြသန်းတင့်၏ ပထမဆုံးထုတ် စာအုပ်မှာ “မာလ်ဗာနှင့် အခြားဝတ္ထုများ” ဖြစ်သည်။ မြသန်းတင့်သည် အမှောင်ရိပ်ဝယ် (၁၉၆၀)၊ ဆယ်ကြိမ်မြောက် အလည်ရောက်ခြင်း (၁၉၆၁)၊ မမ (၁၉၆၁)၊ ထားကျွန်မလင် (၁၉၆၃)၊ ကံကောင်း (၁၉၇၂)၊ ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကိုဖြတ်မည် (၁၉၇၃) စသည့် ဝတ္ထုများ၊ နေထွက်သောည (၁၉၆၂) ပြဇာတ်တို့ကို ရေးခဲ့သည်။ ဘဝတက္ကသိုလ် (၁၉၅၄)၊ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး (၁၉၆၅-၇၂) (၁၉၇၂ အမျိုးသားစာပေဆုရ)၊ လေရူးသုန်သုန် (၁၉၇၈) (၁၉၇၈ အမျိုးသားစာပေဆုရ)၊ ပါရီကျဆုံးခန်း (၁၉၈၂)နှင့် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်၍ မြန်မာကျေးတောနေတို့၏ကဗျာများ (၁၉၇၅)၊ ပြည်ပခရီးစာပေယဉ်ကျေးမှုစာအုပ်၊ အရှေ့လေတိုက်သောအခါ ပြည်ပခရီးသွားစာအုပ်၊ ငွေသောင်ယံ ဟွန်ဒါ ယဉ်ကျေးမှု၊ မေရီပိုဗေးနှင့် အိကွေတာညများ ပြည်တွင်းခရီးသွားစာအုပ် စသည်တို့ကို ရေးခဲ့သည်။ မီးလောင်မြေ၊ ဒီရေမြင့်သစ် စသော နိုင်ငံရေးစာအုပ်များကိုလည်း ဘာသာပြန်ခဲ့၏။

၁၉၉၈၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။

မိန့်ရာသီ ခါတော်ဦး

မခင်ဝေ

တစ်လောက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘိုင်စကုတ်ရုံထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ သွားတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ရင့်ကျက်လာပြီ၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူတို့မှာသာ ရှိတတ်တဲ့ ချစ်သူနဲ့တွေ့ရင် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်တတ်တဲ့ အခုန်မျိုး ကျုပ်မှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အေးလေ...၊ ကျုပ် ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်စရာတွေပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ လေနှင့် လွင့်မှုတ်လို့ အညှာက ပြုတ်ထွက်သွားကြတဲ့ ရွက်ဝါကလေးတွေ တဖျင့်တပါး ကွဲပြားသွားလိုက်ကြတဲ့အချိန်ကို ကပဲ တော်တော်လေးကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခုဆိုရင် ဘာလိုလိုနဲ့ ၁၂ နှစ်ကျော်လို့ ၁၃ နှစ်ထဲကို ရောက်လာကြပြီ။

ဒီ ၁၂ နှစ်ကျော်ကျော် အတောအတွင်းမှာ ကျုပ်မှာလည်း ဇနီးရလို့ သားတွေ သမီးတွေနဲ့...၊ ခင်ဗျားမှာလည်း သားတွေ၊ သမီးတွေရလို့ ကြီးလှပြီပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ပါလာတဲ့ ၁၂ နှစ်လောက် ကလေးမလေးဟာ

ခင်ဗျားသမီးကလေး မဟုတ်လား။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးကြည့်ရတာကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တူသလိုလိုပဲ။

ဘိုင်စကုတ်ရုံထဲရောက်တော့ ခင်ဗျားက ရှေ့တန်းမှာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ တည့်တည့်က နောက်တန်းမှာ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ပါပဲ မခင်ဝေ၊ အဲဒီညက ဘိုင်စကုတ်ရုံထဲမှာ ခင်ဗျားသာ ရှိမှန်း သိမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဝင်ကြည့်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာတင် မကပါ ဘူးလေ...၊ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရှိတယ်ဆိုရင်... ကျုပ် လာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင် ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ် အသည်းကွဲခဲ့တဲ့ ဒဏ် ရာဟာ ပျောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အသည်းနှလုံးကို မစိုးမိုးနိုင်တော့ဘူး လို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ကျုပ်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အရွယ်တွေ လွန်မြောက်ကြပြီး ဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကျော် တွေ့ဆုံခဲ့ကြရပြီး ဖြစ် တဲ့အတွက် ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ်ကူးတွေဟာ မလှပ၊ မနုနယ်ကြ တော့ဘူးလို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ထင်မယ်ဆို ရင်လည်း ထင်စရာပဲ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ နုနယ် ငယ်ရွယ်ကိုကျော်ပြီး ရင့်ကျက်တဲ့၊ အကျိုးနဲ့အကြောင်းကို တွေးခေါ်တတ် တဲ့၊ အဆိုးနဲ့ အကောင်းကို ခွဲခြားသိတတ်တဲ့အရွယ်တွေ ရောက်ကြပြီ မဟုတ်လား။ တကယ်ပဲ မခင်ဝေ၊ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့အသက် အရွယ်ဟာ ရှိတ်စပီးယား ပြောသလို နွေဦးကို ရောက်နေကြပြီ။ ကျုပ် တို့ရှေ့မှာ အရွယ်အားဖြင့် ငယ်မျစ်နုပျိုခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် တို့ဘဝရဲ့ အဆစ်အပိုင်းမှာ ဆောင်းရာသီပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရင်တလှုပ်လှုပ် မခုန် တတ်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်ကြီးခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝဟာ

နေဦးကို ရောက်ပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ အထိုက်အလျောက်တော့ ရင့်ကျက်လာပြီလို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မခင်ဝေရေ...၊ မနေ့ညက ကျုပ်နဲ့ မခင်ဝေ ဘိုင်စကုတ်ရုံထဲမှာ တွေ့လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထင်ကြီးခဲ့သမျှတွေဟာ အလကားပဲ။ မခင်ဝေကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်ဟာ ဟိုတုန်းကလို ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတယ်။ ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပြောမပြတ်တတ်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလာရတယ်။ မခင်ဝေက ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်မလို့ လှည့်ကြည့်တော့ မျက်လုံးချင်းမဆိုင်မိအောင် ကျုပ်မျက်နှာကို တခြားလွှဲထားလိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ မခင်ဝေတို့ရဲ့ဇာတ်ဟာ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ စခန်းသိမ်းခဲ့ကြပေမဲ့ လောကဝတ်အနေနဲ့ တွေ့-ခေါ်၊ ဖြေ-မေး၊ လောကရေးအရ နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို နှုတ်မဆက်ချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အသည်းခိုက်အောင် နာခဲ့တဲ့ အနာဟောင်းဟာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး မဖုံးချင်တော့ဘူး။ တကယ်ကတော့ ကျုပ်ကပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်ဟောင်းကို ဖုံးကွယ်ပြီး လောကွတ်ပျူငှာနဲ့ စကားဆိုသင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးတွေ ကျုပ် မလုပ်တတ်ဘူး။ မခင်ဝေ...၊ ကျုပ်ဟာ အသည်းနှလုံးထဲမှာရှိတာကိုပဲ ဖွင့်ပြောချင်တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ လောကဝတ်ကို ဘာမှနားလည်တဲ့သတ္တဝါ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ အရိုင်းပဲ။

ဘိုင်စကုတ်ထဲက မင်းသမီးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အသည်းစွဲ မင်းသမီးပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လာဆုံကြတာလေလားလို့ တွေးမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ ကျော်၊ ၁၃ နှစ်လောက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက် ကြည့်ကြတုန်းက ဒီမင်းသမီးဟာ အသက် ၂၀ ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သည်တုန်းက အသက် ၂၀

တောင် မပြည့်တတ်ကြသေးပါဘူး။ ခုတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေလည်း အရွယ်ကလေး နည်းနည်းထောက်လာကြပြီ။ ကျုပ်တို့ အသည်းစွဲ မင်းသမီးဟာလည်း ကျုပ်တို့လိုပဲ ငယ်မူငယ်သွေးတွေပျောက်လို့ အရွယ် ထောက်လာပြီ။ အင်း... ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ဘဝရဲ့ အဆစ် အပိုင်းမှာ နွေဦးအရွယ်ကို ရောက်လာကြပြီ မခင်ဝေ...။

တချို့ကတော့ ဒီအရွယ်ဟာ ရင့်ကျက်စပြုတဲ့အရွယ်လို့ ဆိုကြ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်တာတွေ မရှိကြတော့ဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အစက ဒီလိုပဲထင်ခဲ့တာ ပဲ မခင်ဝေ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေမှာ သားရယ်၊ သမီးရယ်လို့ ရှိလာကြပြီ ဖြစ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ ဒီသားတွေ၊ ဒီသမီးတွေရဲ့အရေး ကို တွေးတောစိုးရိမ်ပြီး ခုန်ရလွန်းလို့ မောပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ တခြား အကြောင်းတွေကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် မခုန်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မခင်ဝေရေ... တကယ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရစရာပေါ်လာရင် ကျုပ်တို့ အသည်းနှလုံးဟာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်တုန်းပဲ၊ အခုန်မရပ်သေးဘူး။ အချစ် အတွက် အသည်းနှလုံးခုန်ခြင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာမဟုတ်တော့ ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။

ကြည့်လေ... ဘိုင်စကုတ်ပြီးကြလို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက် သား ကိုယ့်ထိုင်ခုံက ကိုယ်ထကြတယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသမီးလေး လက်ကိုဆွဲလို့ ကျုပ်ကလည်း လက်ထဲက အခွံချည်းကျန်တဲ့ မြေပဲလှော် ထုပ်ကို လက်ထဲမှာ ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ကိုင်လို့။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခင်ဗျားက မျက်လွှာကို ချထားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဘူး။ နောက် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ချင်တာနဲ့ မျက်လွှာကို ချထားလိုက်ပြန်တယ်။ ကျုပ်

မျက်လွှာချထားတဲ့အချိန်များ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လို ကျုပ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေမှာပဲလို့ထင်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲကြဘူး။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိရင်... ကျုပ်တို့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ဒီမျက်လုံးတွေက ဖွင့်ပြောပြမှာကို ကြောက်နေကြတာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရှေ့မှာ လူတွေ စိတ်တန်းထွက်နေလို့ ကုလားထိုင်နှစ်တန်းရဲ့ ကြားထဲမှာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဆား တိုက်ထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရင်ဟာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ တယ်။ နှုတ်မဆက်ရင် ကျုပ်ဟာ ရိုင်းရာကျလေမလား၊ စိတ်သဘော ထား သေးသိမ်ရာကျလေမလားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျား ကို လောကဝတ်အရ နှုတ်ဆက်ဖို့ ကျုပ် ကြိုးစားပါတယ် မခင်ဝေ၊ တကယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပါးစပ်ဟာ ဆွံ့နေတယ်။ စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အပေါက်ဝကို ရောက်လာကြ တယ်။ ဟော... ရုပ်ရှင်ရုံအပေါက်ဝမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကြည့်နေတယ်ဆိုတာကို သိတာနဲ့ ကျုပ် မျက်လွှာကို ချလိုက် တယ်။ ကျုပ်က ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားက မျက်လွှာပြန်ချလိုက် တယ်။ ဟုတ်တယ်... မခင်ဝေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ရဲကြဘူး။ မျက်လုံးနှစ်စုံ ဆိုင်မိကြလို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ခဲ့ရတာတွေကို သည်မျက်လုံး တွေက ပြန်ပြောကြမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဒါဟာ စိုးရိမ်စရာပဲ။ ကျုပ်မှာလည်း သားတွေ သမီးတွေနဲ့၊ ခင်ဗျားမှာလည်း သားတွေ သမီးတွေနဲ့ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးမသစ်စေချင် တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ပရိသတ်တွေဟာ အပေါက်ဝမှာ ငိုနေတဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်

ကိုကြည့်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့က ထွက်စေချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်လုံးကို ကျုပ် အားမနာ ပါးမနာ ကြည့်ပြီး လိုက်လာချင်တယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ကို ရှေ့က ထွက် စေချင်တယ်။ ပိန်ချုံးကျနေတဲ့ ကျုပ်အခြေအနေကို ခင်ဗျား အကဲခတ် ချင်ဟန်တူပါရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရုံပေါက်ဝမှာ ငိုနေကြ တယ်။ ခင်ဗျားသမီးလေးက “မေမေ လာလေ၊ လူရှင်းပြီ” လို့ ပြောတော့ မှ ခင်ဗျားဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီအချိန်ကလေးဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါဘူး။ တစ်ခဏကလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့တော့ တစ်ကမ္ဘာကြာတယ်လို့ ထင်တယ်။

အပြင်ရောက်တော့ မိုးဟာ သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာချနေတယ်။ ကဲ... မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ရဲတဲ့သူနှစ်ယောက် တွေ့ကြပြန်ပြီ။ မိုးရွာနေလို့ ရုံထဲကထွက်လို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ကျုပ်မှာ ထီးမပါတော့ ဒီအတိုင်းပဲရပ်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖွာနေတယ်။ ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေတစ် ယောက်နဲ့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတယ်။ ခင်ဗျားစကားထဲမှာ ခင်ဗျား မောင်တော်က ကားလာမကြိုသေးကြောင်း ညည်းသံ ကြားရတယ်။ ခဏကြာတော့ အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ဝဝလူတစ်ယောက် တက်လာပြီး ခင်ဗျားသမီးလေးကို လက်တွဲခေါ်တယ်။ “ဝေရေ၊ ဆောရီးပဲကွာ၊ နည်း နည်း နောက်ကျသွားတယ်” လို့ တောင်းပန်သံ ကြားရတယ်။ ခင်ဗျား မောင်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို တော်တော်ချစ်ရှာသားပဲလို့ တွေးလိုက်မိပါ တယ်။

ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားတဲ့နောက် တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မိုးမစဲ သေးလို့ ကျုပ် ဘိုင်စကုတ်ရုံအောက်မှာ ရပ်နေရတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျုပ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ပန်းချီဆွဲခကလေးရမလားလို့ သွားတောင်း

ဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ အိမ်မှာ ကျုပ်မိန်းမကလည်း နေမကောင်းဘူး။ ကျုပ်သားအကြီးကလည်း ဖျားနေတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခ ဓာတ်စာဖိုးလေး တောင် မရှိလို့ ကျုပ် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီခကလေးတွေများ ရလေမလားဆို ပြီး ထွက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ် ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ပယောဂ အပူခံနေရတဲ့လူလို စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ပွေ့နောက်ကျပြီး အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတဲ့ ဇနီးသည်က “ပိုက်ဆံရခဲ့သလား” လို့မေးတယ်။ သမီးကလေးက “ဖေဖေ... သမီးဖို့ ဘာဝယ်ခဲ့သလဲ” လို့ တိတိတာတာ မေးတယ်။ ကျုပ်ဟာ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ ဇနီးသည်ကိုရော၊ သမီးကိုရော အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်ဟာ ကလေးကို သိပ်ချစ် တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ဟာ ရိုင်းနေတယ်။ သမီးလေး ဟာ မှန်သိုးနေတဲ့ ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အမေ့ဆီကို ငိုပြေးတယ်။ အမေက သူ့သမီးကို ချောနေတယ်။ ကျုပ်ဇနီးကတော့ ကျုပ်ကို ဘာမှ မပြောရှာတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အပြစ်မဲ့သူကို အပြစ် သွားရှာတာပဲ။

ကျုပ်ဟာ အဝတ်အစားတွေ မလဲမိဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အရုပ် ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရင်နင့်စရာ ဘဝဇာတ် ကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတယ်။

မှတ်မိသေးသလား... မခင်ဝေ...။

(၂)

ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ၄၆ ခုနှစ်မှာ တက္ကသိုလ်ကို တစ်နှစ်တည်း ရောက်ကြတယ်။ ခင်ဗျားရော၊ ကျုပ်ရော ဘာသာအတူတူယူပြီး

တစ်တန်းထဲမှာ သွားကျကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ သင်တန်းတွေ ဟာ အင်ဂျင်နီယာကောလိပ်ဘက်က တဲတန်းတွေမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ အင်းလျားကန် တက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဆေးရုံလုပ်ထားတယ်။

တစ်နေ့... ကျုပ်ကျောင်းဆင်းပြီး မြို့ထဲကိုသွားဖို့ နဂါးကားဆိပ်ကို သထုံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း စာအုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ကျုပ်နဲ့အတူ လျှောက်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ နှင်းပန်းရောင်အင်္ကျီ အဖြူကလေးကို ဝတ်ပြီး အင်းလေးလုံချည် အစိမ်းကလေးကိုဝတ်လို့ လုံချည်စိမ်းအောက်အနားမှာ အဝါစင်းတွေ ခတ်ထားတယ်။ လုံချည်အနားက ရွှေစင်းတွေဟာ ခင်ဗျားခြေလှမ်းတဲ့ အတိုင်း ရွှေလှိုင်းတွေလို တွန့်သွားကြတယ်။ နွေဦးပေါက်လို့ ရော်ရွက်တွေ ကြွေကျကုန်ကြပြီ။ တချို့ ရွက်ဝါကလေးတွေကတော့ လေထဲမှာ လိပ်ပြာကလေးတွေ ပျံသလို ဝဲကျလာကြတယ်။ သထုံလမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီးတွေမှာ ရိုးတံကျဲတွေချည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကံ့ကော်ပန်းတွေတော့ ဖူးပွင့်ကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်လာတယ်။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ ရှုခင်းလဲ၊ မခင်ဝေ... ခင်ဗျားပဲ ပြန်တွေးကြည့်စမ်း။ ရိုးတံကျဲတွေချည်းပဲ ကျန်တော့တဲ့ ပိတောက်ပင်တွေရယ်၊ မြေပြင်အနှံ့ ခင်းထားတဲ့ ရွက်ဟောင်း ရွက်ကျင် နီမောင်းမောင်း ဝါရွှေရွှေတွေရယ်။ ကတ္တရာလမ်းမဘေးက မြက်ရှည်တောအစပ်မှာ ပြန်ကြံနေတဲ့ ကံ့ကော်ပန်းဖူး ပန်းငုံဝတ်မှုန်တွေရယ်၊ ကောင်းကင်တစ်ခုမှာ ပြာညိုရောင်သန်းနေတဲ့ မြူတန်းရယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလို ကျက်သရေရှိလှတဲ့ မိန်းမချောချောလှလှတစ်ယောက်ရယ်။ ကဲ... ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှတဲ့ ရှုခင်းတစ်ကွက်လဲလို့။ အဲဒီ ရှုခင်းလေးကို ကျုပ် ရင်ထဲမှာ အရအမိဖမ်းထားလိုက်ပြီး အခန်းပြန်ရောက်

တော့ ပန်းချီကားတစ်ကား ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ပန်းချီကားရဲ့ နာမည်ကို တော့ 'စပရင်ရာသီ' လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေက တော့ ကျုပ် ပန်းချီကားနဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ နာမည်ကို နားမလည်ကြဘူး။ "ခင်ဗျားဟာက ရှုခင်းက ဗမာရှုခင်း၊ နာမည်က အင်္ဂလိပ်နာမည်ဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဗမာမှာ စပရင်ရာသီဆိုတာ မရှိဘူး" လို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အသာပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ အမှန်က တော့ သူတို့ဝေဖန်တာဟာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ ဒီပန်းချီကားနဲ့ ဒီနာမည်ဟာ ကျုပ်တစ်ဦးတည်းသာ နားလည်တဲ့အရာပေပဲ။ ဒီပန်းချီကားရဲ့ နာမည်ကို ဘာကြောင့် 'စပရင်ရာသီ' လို့ မှည့်ရတဲ့အကြောင်းကို ကျုပ် သူတို့ကို ရှင်းမပြခဲ့မိဘူး။

မခင်ဝေ... ကျုပ်တို့ ဥပစာတန်းတုန်းက ရှိတ်စပီးယားရဲ့ ဆွန်းနက်တွေ သင်ခဲ့ရတာကို မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဦးမျိုးမင်း သင်ခဲ့တာလေ။ လူ့ဘဝရဲ့ ဖူးငုံစအရွယ်ကို ရှိတ်စပီးယားက စပရင်ရာသီနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ဖူးငုံစအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ 'စပရင်ရာသီ' မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းငုံလို လန်းဆတ်တယ်။ ကျုပ် တွေ့လိုက်ရတဲ့ ရှုခင်းကလည်း နွေရာသီ မပီသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းပေါက်လုပြီး ဆောင်းနဲ့ နွေရာသီဟာ မပီမသ ဝိုးဝါးရောထွေးနေတဲ့ အချိန်ကလေးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်က ဒီပန်းချီကားကို 'စပရင်ရာသီ' လို့ မှည့်ခဲ့တာပဲ။

ဪ... စကားကို ဆက်ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီလို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက် လျှောက်လာကြလို့ တင်းနစ်ကွင်းကြီးတွေနား ရောက်တော့... ခင်ဗျားဟာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကဆင်းပြီး မြက်ရှည်တောအစပ် မြေပြင်ပေါ်မှာကျနေတဲ့ ကံ့ကော်ပန်းတွေကို ကောက်နေတယ်။ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ထိခိုက်သွားတယ်။ လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ဟာ ကံ့ကော်ပန်းတွေ ပန်ချင်ဇောနဲ့ ခူးပေးမယ့်သူမရှိရှာဘဲ မြေပြင်ပေါ်မှာ အလိုလိုကြွေကျနေတဲ့ ကံ့ကော်ပန်းတွေကို ကောက်နေ ရှာတယ်ဆိုတာကို တွေးမိပြီး ကျုပ် တော်တော်သနားသွားတယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ နဝဒေးတို့၊ နတ်ရှင်နောင်တို့ရဲ့ ကဗျာတွေထဲက လို၊ ဒါမှမဟုတ် ဝတ္ထုတွေထဲကလို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ခူးပေးချင်တဲ့စိတ် မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက်က အစ်ကိုလို မပူဆာရဲဘဲ သူ့ ဘာသာသူ ဖြစ်သမျှနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ရှာရတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် ကို သနားတဲ့စိတ်မျိုးပါ။

ကျုပ်က အနားရောက်လာတော့ ခင်ဗျားဟာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း “ကံ့ကော်ပန်း လိုချင်ရင် ကျွန်တော် တက် ခူးပေးပါ့မယ်၊ အောက်က ပွင့်ကြွေတွေကို မကောက်ပါနဲ့၊ မကောင်းပါ ဘူး” လို့ ပြောမိတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ရိုးရိုးသားသား ပြော တာပါ။ ဒီစကားလုံးတွေဟာ ကျုပ်ပါးစပ်ထဲက အလိုလိုထွက်သွားကြ တယ်။ “နေပါစေ... ရှင်...” လို့ ခင်ဗျားက ရှက်ပြုံးလေးနဲ့ ပြန်ပြောပေ မဲ့ ကျုပ် တက်ခူးပေးရင် ခင်ဗျား ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေက သက်သေခံနေတဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း ကံ့ကော်ပင်ပေါ် တက်ပြီး ခူးပေးမိတယ်။

ကံ့ကော်ပွင့်ခိုင်တွေကို ပေးလိုက်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဒီမျက်လုံးတွေကို ကျုပ်တစ်သက်လုံး မမေ့တော့ဘူး မခင်ဝေရေ...။ ကဲ... တိုတိုပဲပြောပါစို့ လေ။ ဒီကံ့ကော်ပန်းတွေကို အကြောင်းပြုပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ချစ်သူ ဘဝကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ လောကမှာ ကျုပ်လောက်ပျော်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကျုပ်ဘဝ မှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ဟာ အဲဒီအချိန်ပဲ။ ဒီတုန်းကတော့ အင်းလျားကန်

က လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အချစ်သက်သေ၊ ကန်စပ်
 က ပန်းပွင့်ဝါဝါကလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အချစ်ပြယုဂ်၊ ဖိုမတွဲပြီး
 ဝဲနေကြတဲ့ ပျံလွှားငှက်ကလေးတွေဟာ ကျုပ်တို့အချစ်ရဲ့စံနမူနာ။ အို...
 လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရှိရှိသမျှအရာတွေဟာ ကျုပ်တို့အချစ်ကို
 ကောင်းချီးပေးနေတယ်လို့ပဲ ထင်မိတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ကြပါပေ...
 မခင်ဝေရယ်...။

မှတ်မိသေးလား... မခင်ဝေ၊ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ဥပစာတန်းကို တစ်နှစ်
 တည်း အောင်ကြတယ်လေ။ ဥပစာတန်းအောင်တော့ ဝိဇ္ဇာအောက်တန်း
 က ဆရာထင်အောင် အတန်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာပေကို ယူကြတယ်။
 အဲဒီတုန်းကလည်း အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေရဲ့ ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ အချစ်
 ကဗျာတွေကိုဖတ်ပြီး ကျုပ်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ တင်နီဆင်ရဲ့ “ဥယျာဉ်ထဲကို လာခဲ့ပါတော့ မော့ဒ်
 ရယ်” ဆိုတဲ့ကဗျာကို ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်မိသေးတယ်။ ဒီကဗျာ
 ကို ဆရာထင်အောင်က လေးလေးနက်နက် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြလို
 ဆရာထင်အောင်ရဲ့ လက်ချာမှတ်စုကို ခင်ဗျား ကျုပ်စာအုပ်ထဲမှာ ကူး
 ပေးထားတာလေ။ ကျုပ်ဆီမှာ ခုထိ ဒီစာအုပ်ရှိသေးတယ် မခင်ဝေရေ။
 ကျုပ် သေသေချာချာသိမ်းထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဘဝ
 နဲ့ဟပ်တဲ့ ကဗျာလည်းဖြစ်လို့၊ နောက်ပြီး... ကျုပ် အင်မတန်လေးစားတဲ့
 ဆရာထင်အောင် သေသေချာချာ ပေးထားတဲ့ လက်ချာလည်းဖြစ်လို့...။
 နောက်ပြီး ကျုပ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ မခင်ဝေကိုယ်တိုင် ကူးပေးထားတာ
 လည်းဖြစ်လို့...။

ခင်ဗျားနဲ့ ဘိုင်စကုတ်ရုံမှာ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ် စာစင်ကို
 မွှေနှောက်ပြီး အဲဒီစာအုပ်ကလေးထဲ ကဗျာကလေးကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိ
 တယ်။ ကျုပ် ပန်းချီဆွဲရင်းတန်းလန်းက မကြာခဏ ဖတ်ဖန်များလို့

စာအုပ်မှာ ဆေးကွက်တွေ စွန်းနေတယ်။

(၃)

“ဆည်းဆာဖျော့ဖျော့ မှိန်လာတဲ့အခါမှာ ဥယျာဉ်ထဲက ငှက်ကလေးတွေက (မော့ဒ်ရေး... လာပါတော့၊ မော့ဒ်ရေး... လာပါတော့) လို့ ဆိုမြည်တမ်းတကြတယ်။ မော့ဒ်ရေး... မင်း ဘယ်မှာလဲကွယ်လို့ ငှက်ကလေးတွေက မေးကြတယ်။ အမှန်ကတော့ မော့ဒ်ဟာ တို့ ခင်တန်းကလေးထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ ကြာပန်းတွေ ခူးနေပါတယ်ကွယ်။ အဲဒီတော့ (မော့ဒ်ဟာ ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဟေ့၊ ဒီမှာရှိတယ်။ တို့ခင်တန်းထဲက ကြာတောမှာရှိတယ်) လို့ တို့ခင်တန်းထဲက ငှက်ကလေးတွေက ပြန်ဖြေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိုးစိုးစိစိ အော်မြည်သံတွေဟာ တောင်ခြေလျှိုကြားတစ်ဝိုက်မှာ ညံ့စီသွားတာပဲ”

“ကိုယ်ဟာ သူ့ရဲ့ သွယ်ပျောင်းတဲ့လက်ကို နမ်းမိတယ်။ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့အနမ်းကို ဣန္ဒြေရစွာနဲ့ ခံယူတယ်။ မော့ဒ်ဟာ အသက်ကိုစစ်ရင် ၁၇ နှစ်တောင် မပြည့်တတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မော့ဒ်ရဲ့ အရပ်အမောင်းဟာဖြင့် သွယ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ဟာ တင့်တယ်လှပတယ်။ လောကမှာဖြင့် မော့ဒ်ရဲ့အချစ်ကို ပိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ ကိုယ့်အပြင် ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲလို့ ကိုယ်ဟာ ဝင့်ကြားမိတယ်။ မော့ဒ်ဟာ ဘုံထွဋ်နတ်တောင်မှာနေသူပဲလို့ ထင်မိတယ်”

တကယ်ပဲ မခင်ဝေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အင်းလျားကန်စွယ်က သစ်ပင်အောက်မှာ မရန်းသီးတွေကို ဆားနဲ့တို့စားရင်း စာမေးပွဲနီးလို့ စာကျက်ကြတာတွေကို အမှတ်ရမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တင်နီဆင်ရဲ့

ကဗျာလေးကို ကျက်ကြရင်း ခင်ဗျားဟာ မော့ဒ်လို့ ထင်မိတယ်။

“မော့ဒ်ဟာ သူ့ရဲ့ နွဲ့နှောင်းတဲ့ ကညာဟန်နဲ့ အိမ်ပြန်တဲ့ လမ်းကို ကိုယ်သိပါတယ်။ မော့ဒ်ရဲ့ နုနယ်နီထွေးတဲ့ ခြေထောက် ကလေးတွေဟာ မြက်တောကို ထိကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့ခြေထောက် နီထွေးထွေးကလေးနဲ့ ထိလို့ မြက်တောပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ဒေစီပန်းဝါဝါကလေးတွေဟာ နှင်းဆီသွေးစို့နေတာ ပဲ။ မော့ဒ်ပြန်တဲ့လမ်းကို မသိဘဲနေပါ့မလား”

“ဥယျာဉ်ထဲက ငှက်ကလေးတွေကတော့ မော့ဒ်ကို ခေါ်နေ ကြပြီ။ မော့ဒ်ရေ... မော့ဒ်... မော့ဒ် ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းကိုပိုးဖို့ လူတစ်ယောက်တော့ဖြင့် လာလေရဲ့ဟေ့... လို့ အော်မြည်နေကြ ပြီ...။ ကြည့်စမ်း... တံခါးဝမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရပ်လို့... မင်းသား လေးတစ်ပါးဟာ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ မြက်တောကိုဖြတ်ပြီး ပြန်လေဦး... အရှင်မင်းသားငယ်...၊ အသင် ဟာ မော့ဒ်ရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်လေသေး... လို့ ငှက်ကလေးတွေက အော်နေကြတယ်”

ဟုတ်တယ် မခင်ဝေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အင်းလျားကန်စပ်က စာကျက်ပြီးပြန်အလာမှာ အင်းလျားဆောင်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်ရောက် တော့ အနက်ကျား ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်ထားပြီး ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ခပ်ချောချောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ သူက လက် ထဲက ကားသော့အကွင်းကိုလှည့်ရင်း ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကို ခပ်မှုန်မှုန် ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း မျက်နှာပျက်လို့။ “ဘယ်သူလဲ” လို့မေးတော့ ခင်ဗျားက မျက်နှာလေးနီနီ။ “အို... ဝေရဲ့ ကာစင် ကိုဝင်း အောင်ပါ... အမေရီကားက ပြန်လာတာ” လို့ဖြေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားအချစ်ကိုလည်း ကျုပ်ယုံတယ်၊ ပြီးတော့

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတဲ့လူဆိုပြီး အထင်မခံနိုင်ပေဘူး။

တကယ်တော့ ကျုပ်တို့အဖြစ်ဟာ တင်နီဆင်ကဗျာထဲကလိုပဲ။ ခင်ဗျားက မော့ဒ်ဆိုတဲ့ လှပတဲ့ မိန်းမချောကလေး၊ ကိုဝင်းအောင်က မင်းသားကလေး၊ ကျုပ်ကတော့ အညတရပေါ့လေ...။ ကြည့်လေ... မြင်း တစ်ကောင်အစား ကားတစ်စီး ရပ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာ ထဲကလို “ပြန်လေဦး မင်းသားငယ်၊ အသင်ဟာ မော့ဒ်ရဲ့ချစ်သူ မဟုတ် လေသေး...” လို့တော့ အင်းလျားဆောင်ထဲက ငှက်ကလေးတွေက မအော်ကြပါဘူး။ ကျုပ်လည်း စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်နဲ့ပဲ ပြန်လာခဲ့ရ တယ်။

“မော့ဒ်ရေ... ဥယျာဉ်ထဲကို ဆင်းခဲ့ပါတော့...။ လင်းနို့မည်း ကြီးနဲ့တူတဲ့ ညဉ့်ဟာ အဝေးကို ပျံပြေးပါပြီ။ မော့ဒ်ရေ... ဥယျာဉ် ထဲကို ဆင်းခဲ့ပါတော့။ ကိုယ်ဟာ တံခါးဝမှာ အထီးထီးရပ်နေ ပါတယ်။ အရုဏ်ဦးလေပြည်ဟာ တသုန်သုန်တိုက်လာပြီမို့ ဝုဒ် ဘိုင်ပန်းပွင့်တွေနဲ့ နှင်းဆီရနံ့တွေဟာလည်း တသင်းသင်း ထုံလာ ကြပြီ။ မင်း အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ အလင်းရောင် ပျို့လာပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် မေတ္တာဂြိုဟ်လို့ခေါ်ကြတဲ့ ကြယ်နီကြီးတောင် ကြာပန်း လို ဝါလဲ့ရည်အသွေး ကောင်းကင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်စ ပြုလာပြီ။ ဒီကြယ်ကြီးဟာ မင်း မြတ်နိုးတဲ့ နေမင်းရဲ့အောက်မှာ ပျောက်ကွယ် ပျက်ပြုန်းသွားတော့မယ်။ လာပါတော့... အချစ် ကလေးရယ်...။ ဥယျာဉ်ထဲကို ဆင်းခဲ့ပါတော့...”

မှတ်မိသေးလား မခင်ဝေ...။ ဝိဇ္ဇာအောက်တန်းကို ကျုပ်တို့ ဖြေ ပြီးကြလို့ ကျုပ် တောကိုပြန်သွားတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီ စာတွေ အစောင်စောင်ထည့်ပေမဲ့ စာကလေးတစ်စောင်တောင် ပြန်မလာတော့

ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ ကျုပ် ကျောင်းပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်လာတာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ် မိဘများ အင်မတန်ဆင်းရဲကြရှာမယ်...။ သူတို့သားကို ကျောင်းတော် ကြီးမှာ ထားချင်ကြရှာပေမဲ့ မထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းမှာ ခိုနားပြီး အလုပ်ထွက်ရှာရတယ်။ ကျုပ်လို ဒီဂရီမရသေးတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ကျုပ်လို အကပ်အရပ်မရှိတဲ့ မျက်နှာမဲ့ တစ်ယောက်အဖို့ အလုပ်ရှာရတာဟာ အင်မတန်ခက်ပါတယ်... မခင်ဝေ။

ကျောင်းဖွင့်စတင်ညမှာ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးနေ့ပါတီလုပ်တယ်။ မခင်ဝေတို့ဖေဖေဟာ အရေးပိုင်ဘဝက ပင်စင်ယူပြီး ကုက္ကိုင်းက 'စံပယ် မြိုင်' မှာ နေကြတယ်လေ။ ခင်ဗျားတို့အိမ်ဟာ ခမ်းနားပါတယ် မခင်ဝေ။ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးနေ့ပါတီကို လာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေဟာလည်း ပိုးဖဲတွေ၊ စိန်ရွှေတွေ၊ မော်တော်ကားတွေနဲ့ ခမ်းနားကြပါတယ်။ အဲဒီညက ကျုပ် ကိုဖိတ်လို့ ကျုပ်လည်း လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မခင်ဝေ၊ ကျုပ် မဝင်ရဲ ဘူး။ ကျုပ်ဘဝ ကျုပ်တွေးပြီး ရှက်နေတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အား လည်းငယ်တယ်၊ ယောက်ျားမပီသဘူးလို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပေါ့လေ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်ကြည့်တော့ ဘန်ကောက်လုံချည်တစ်ပတ်နွမ်းရယ်၊ ကော်လာစုတ်ဖွာနေတဲ့ စတစ်ရှပ်အင်္ကျီရယ်၊ အရောင်လွင့်နေတဲ့ မန္တလေး တိုက်ပုံကို ဝတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ ပန်းချီကားတွေ ထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးကလည်း ပါနေသေးတယ်။ အလုပ်က ရုတ်တရက်ရှာမရတော့ ကျုပ်ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီကိုပဲဆွဲပြီး မဂ္ဂဇင်း တိုက်တွေကို ပို့တယ်လေ။ အဲဒီနေ့ကလည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက ပယ် လိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ထည့်ပြီးပြန်လာရင်း ဝင်တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ကြည့်ပြီး ဝင်လို့မှ ကောင်းပါ့မလားလို့ ချီတုံ ချတုံ

ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျုပ်များဝင်သွားရင် ဥဒေါင်းတွေအလယ်မှာ ကျီးရောက်
သလို ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုများ ထိခိုက်လေမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။
နောက်ဆုံးကျမှ မထူးပါဘူးလေ၊ သူကဖိတ်လို့ လာတာပဲလို့ အားတင်း
ပြီး ခြံထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ခြံဝရောက်တော့ ဒရဝမ်က ကျုပ်ကို သင်္ကာ
မကင်းကြည့်ပြီး နှင်ထုတ်တယ် မခင်ဝေရေ၊ နှင်ထုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်း
က ကျုပ် ရှက်လည်းရှက်ပါရဲ့၊ တကယ်ပါပဲ။ ဪ... ငါ့ဘဝဟာ
ဒီအထိတောင် ရောက်နေပြီကိုးလို့လည်း တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်။

ဒရဝမ်က မဝင်ရပေမဲ့ ကျုပ် မပြန်ပါဘူး။ ခြံခပ်လှမ်းလှမ်းက
ထိုင်ပြီး ခင်ဗျားမွေးနေ့မှာ ပျော်ကြ ရွှင်ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ငေးကြည့်
နေမိတယ်။

“နှင်းဆီပွင့်တွေဟာ... ပြောသံ၊ တယောသံ၊ မိကျောင်းသံတွေ
ကို တစ်ညလုံး ကြားနေကြတယ်။ စံပယ်ပွင့်တွေဟာ တေးသံ
အလိုက်ကခုန်နေကြတဲ့ ကသူတွေကို အားကျပြီး ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှား
နေကြတယ်။ လဝန်းဟာ အနောက်ဘက်မှာ ဝင်သွားပြီး ငှက်
ကလေးတွေ အိပ်တန်းက ထကြတော့မှ ကသူတွေ အကရပ်တာ
နဲ့အတူ နှင်းဆီပွင့်လေးတွေနဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေဟာ အကရပ်ကြတော့
တယ်။ မော့ဒ်ဟာ ကိုယ်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ ကချင်
မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တကယ်တော့ မော့ဒ်ဟာ ကရလွန်းလို့
ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဒီဧည့်သည်တွေဟာ ဘယ်တော့များမှ ပြန်ကြမှာ
လဲလို့ ကိုယ်က ကြာပန်းကလေးကို မေးမိတယ်။ ပြောရင်းဆိုရင်း
လဝန်းရဲ့တစ်ဝက်ခြမ်းဟာ လျှောကျသွားပြီး နေ့ရဲ့ အလင်းရောင်
တစ်ဝက်လည်း ပေါ်လာပြီး မြင်းရထားဘီးသံတွေဟာ ကျောက်
စရစ်ခဲလုံးကလေးတွေပေါ်မှာ မြည်ဟည်းပြီး အဝေးကို လွင့်
သွားကြပြီ”

တကယ်ပဲ မခင်ဝေ၊ ကျုပ်ဟာ ခြံခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးကင်းတဲ့ ကလေးပေါ်မှာ ခိုလှဲပြီး ခင်ဗျားတို့အိမ်ကြီးဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ 'စံပယ်မြိုင်' ဆီက အနောက်တိုင်းတေးသံ...၊ အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံ၊ လက်ခုပ်သံတွေကို ကြားနေရတယ်။ 'စံပယ်မြိုင်' ခြံစည်းရိုးမှာ ပေါက်နေတဲ့ ပုဏ္ဏရိုက်ပွင့်တွေ၊ ဖော်ဂက်မိနေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ၊ ဇီဝေါပွင့်တွေဟာလည်း အသက်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လို ကြားရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာထဲကလိုတော့ ကျုပ် ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို မေးမကြည့်မိပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်ပဲ ပြန်လှန်စစ်ဆေးပြီး မေးခွန်းထုတ်မိတယ်။ ကျုပ်ဟာ အညတရမအောင်မြင်သေးတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်။ ခင်ဗျားက ဂုဏ်ပကာသနတွေအလယ်မှာ ကျက်စားတဲ့ မိန်းမချောတစ်ဦး။ ဒီလို ဟိမဝန္တာနဲ့ သဲပွင့်လို ကွာခြားတဲ့သူနှစ်ဦးရဲ့ဘဝကို ပန်းပွင့်လေးတွေဆီမှာသွားပြီး ဗေဒင်မေးစရာမလိုပါဘူး မခင်ဝေ။ အဲဒီညက ခင်ဗျားတို့အိမ်ကြီးထဲမှာ ကလိုက်ခုန်လိုက်ကြတာ... အသံမစဲတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ် ခြံက ကင်းတဲကလေးပေါ်မှာ လှဲရင်း နေလိုက်တာ မနက်မိုးထိန်ထိန်လင်းတော့မှ ခင်ဗျားတို့ခြံထဲက တေးသံတွေဟာ ဆိတ်သွားတော့တယ်။ ခြံထဲက ကားတွေ ထွက်သွားသံကိုလည်း ကြားလိုက်မိတယ်။ တချို့ကားတွေပေါ်မှာ မိန်းမချောကလေးတွေဟာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ပြယ်လို့၊ ခေါင်းမှာ ပန်လာတဲ့ပန်းတွေကလည်း ကြေလို့၊ ဆံပင်တွေကလည်း ပြေလို့။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မတွေးလိုက်မိပါဘူး။ ခင်ဗျား အတွက်ပဲ တွေးပြီး ပူမိတယ်။

“နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ကိုယ်မေးမိတယ်။ (တိုတောင်းတဲ့ ညဦးဟာဖြင့် ရွှင်မြူးသံ၊ ရယ်မောသံနဲ့ ဝိုင်အရက်တွေရဲ့ကြားမှာ ကုန်ဆုံးသွားပြီး ဒီသက်ပြင်းချသံတွေဟာ ဘာတွေလဲ နှင်းဆီပွင့်ရယ်...။ မင်းအတွက်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်

အတွက်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်) လို့ ပြောမိတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှင်းဆီပွင့်ကလေးလို့ ထင်လာမိတယ်။ ခန်းမကြီးထဲမှာ တေးသံဆိတ်သွားပြီး ကိုယ်ဟာ ဥယျာဉ်ထဲက ကြာကန်ဆေးမှာ ရပ်နေတယ်။ ကြာကန်ထဲက ရေလှိုင်းသံကလေးတွေကို ကြားရတယ်။ ကြာကန်ထဲက စမ်းချောင်းကလေးဟာ မြက်တောကိုဖြတ်ပြီး ကိုယ်တို့ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ တောခင်တန်းကလေးဘက်ကို စီးဆင်းသွားတယ်။ မော့ဒ်ရေ... မြက်တောကို မင်း ဖြတ်လျှောက်လာတာဟာ အင်မတန်လှပတာပဲ။ မတ်လရဲ့ လေပြည်ကလေးဟာ သက်ပြင်းရှိုက်သလို ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့ တိုက်ခတ်လာတဲ့အခါများဆိုရင် မြက်တောပေါ်မှာ မင်းနင်းခဲ့တဲ့ ခြေရာကလေးတွေဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကြတယ်။ မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့တူတဲ့ ခရမ်းပွင့်တွေက မင်းခြေရာဆေးမှာ ပေါက်နေကြတော့ မင်းခြေရာဟာ စိန်ရွှေတွေ စီချထားသလိုပဲ။ ခရမ်းပွင့်ညိုပြာကလေးတွေ စီချထားတဲ့ မင်းခြေရာကလေးတွေဟာ ဟိုအဝေးက စိမ်းရင့်ရင့် တောခင်တန်းကလေးအထိပဲ။ ဒီတော့ ခင်တန်းလေးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံဖြစ်တဲ့ တောင်ခြေ လျှိုကြားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

မခင်ဝေရေ...၊ အင်းလျားကန်စပ်က ပန်းပွင့်ဝါဝါကလေးတွေသာ စကားပြောတတ်ရင် ဒီလိုပဲ ပြောလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကဗျာကလေးကို ဆရာထင်အောင်က သင်ပြပြီးတဲ့ ညနေက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အင်းလျားကန်ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတော့ ကျုပ်ကပဲ “ဝေရေ၊ ဝေရေ၊ ခြေရာကလေးတွေဆေးမှာ ပန်းပွင့်ဝါကလေးတွေ ပေါက်နေကြတာ။ ဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ တော်တော်မျက်နှာလိုက်တဲ့ ဟာကလေးတွေ။ လှတဲ့လူရဲ့ ခြေရာကို ထပ်ပြီးလှအောင် သူတို့မို့လို့ လုပ်တတ်ကြပေလေ” လို့တောင်

ကျုပ်က ရယ်စရာပြောခဲ့သေးတယ်။ အမှန်ကတော့ ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ တကယ်ပြောတာပါ။ ရူးတုန်း၊ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းတုန်း အရွယ်ကိုး။ အင်းလျားကန်ဘေးရောက်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လူရှင်းတဲ့ ဘုတ်ကလပ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စာမေးပွဲအောင်အောင် ကြိုးစားပြီး ပညာတော်သင် လျှောက်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ စခန်းသိမ်းပြီး ကိုဝင်းအောင်နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းကတော့ အင်မတန် ရိုးပါတယ်။ မခင်ဝေ...။

“မြင့်ကျိုင်းတဲ့ အာဏေရှာပင်ဟာ ငြိမ်နေတယ်။ ခါတိုင်းလို နို့နှစ်ရောင် ပန်းပွင့်ရှည်မျောမျောကလေးတွေကို ခြွေမချတော့ဘူး။ ရေစပ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ပန်းပင်တစ်ပင်က ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ကတော့ ရေထဲကို ကြွေကျသွားတယ်။ မြတ်လေးပွင့်တွေဟာ မြက်တောပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်နေသလို ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော့ဒ်ရေ... မင်းတို့ခြံဝက နှင်းဆီပွင့်ကလေးဟာဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေလေရဲ့။ နှင်းဆီပွင့်ကလေးက မင်းကိုယ့်ကိုပေးထားတဲ့ ကတိတွေကို သိထားပေသကိုး။ ခြံဝက နှင်းဆီပွင့်ကလေးတွေနဲ့ ပန်းကလေးတွေဟာ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြပါဘူးကွယ်။ သူတို့ဟာ အရုဏ်ဦးနဲ့ မင်းကို သက်ပြင်းတချချနဲ့ စောင့်နေကြရှာတယ်”

ဟုတ်တယ် မခင်ဝေ... ဒီကဗျာကလေးကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အေးလေ... ကဗျာကလေးကို ခင်ဗျား မမှတ်မိချင်နေပါစေတော့၊ ကျုပ်ကိုတော့ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ ကဗျာထဲက လို ခင်ဗျားတို့ခြံဝက ပန်းကလေးတွေက မမျှော်ပေမဲ့ ကျုပ် မျှော်မိတယ်။

ခင်ဗျားဟာ မနက်ဆိုရင် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးမှာ ထလမ်းလျှောက်လေ့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် မနက်စောစော ကျောင်း တံခါးဖွင့်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခုလည်း ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်လေမလားလို့ မျှော် ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ထွက်လာရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးနေ့ပါတီကို ကျုပ် လာတဲ့အကြောင်း၊ ဝင်ခွင့်မရလို့ မဝင်ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မပေါ်လာခဲ့ဘူး။

“မော့ဒ်ရေ...၊ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ မိန်းမချောကလေး တွေဟာ နှင်းဆီငုံအဖူးကလေးတွေနဲ့ တူတယ်။ မင်းဟာ အဲဒီ နှင်းဆီငုံဥယျာဉ်ရဲ့ အလယ်မှာ နှင်းဆီဧကရိပ်ပဲ။ လာပါတော့ မော့ဒ်ရယ်၊ လာခဲ့ပါတော့။ ကပွဲတွေလည်း ပြီးသွားပြီ မဟုတ် လား။ ပိုးဖဲရောင် တထိန်ထိန်၊ ပုလဲရောင်တလက်လက်နဲ့ဆိုရင် မင်းဟာ နှင်းဆီနဲ့ နှင်းပန်းတွေရဲ့ ဧကရိပ်ပဲ။ ဆံခွေ၊ ဆံနွယ် ကလေးတွေ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ မင်းခေါင်းကလေးကို ငဲ့စောင်း ပြီး ထွန်းလင်းပြလိုက်စမ်းပါ မော့ဒ်ရယ်။ ဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေ အပေါ်မှာ မင်းဟာ နေမင်းကြီးလို လာပြီး ထွန်းလင်းပြလိုက်စမ်း ပါ”

“တံခါးဝက ကရမက်ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ မျက်ရည် လည်ရွဲနဲ့ ငိုကုန်ကြပြီ။ ဟော... မော့ဒ် လာပြီ။ ကိုယ့်အချစ်၊ ကိုယ့်အသက်၊ ကိုယ့်ဘဝရှင်ကလေး လာပြီ။ နှင်းဆီနီကတော့ (လာနေပြီ၊ သူလာနေပြီ) လို့ အော်ရှာတယ်။ နှင်းဆီဖြူကတော့ (အလာနှောင်းပြီ) လို့ဆိုပြီး ငိုကြွေးတယ်။ ဇီဝေက အေးအေး ဟုတ်တယ်၊ သူပြောသံကို ငါလည်း (ကြားတယ်) လို့ ပြောတယ်။ နှင်းပန်းကတော့ (ငါစောင့်နေပါတယ်ကွယ်) လို့ ညည်းတယ်။

တကယ်ပဲ မော့ဒ်ရေ၊ မင်းလာနေပြီနော်။ ငါ့အသက်ကလေး၊
 မင်းလာပြီနော်။ မင်းခြေသံဟာ တိုးတိတ်ညင်သာလှပါကလား
 အချစ်ရယ်။ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးဟာ ဝသုန်မြေကြီးဖြစ်ခဲ့ရင်
 မင်းခြေသံဟာ ဘယ်လောက်တိုးတိတ်ညင်သာပေမဲ့ ကြားရပြီး
 ကိုယ့်အသည်းနှလုံးဟာ ခုန်နေမှာပါပဲ မော့ဒ်ရယ်။ ကိုယ်ဟာ
 နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာက သေခဲ့ရင်လည်း မြေမှုန့်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်
 အသည်းနှလုံးက မင်းခြေသံတွေကို ကြားမှာပါပဲ။ ကိုယ့်အသည်း
 နှလုံးဟာ မြေအပြင်က ပန်းပွင့်ညိုညိုနီနီကလေးတွေဖြစ်ရင်
 လည်း မင်းခြေသံကို ကြားရမှာပါပဲ”

မခင်ဝေ ဒီကဗျာကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ ကျုပ်တို့ ဝိဇ္ဇာ
 အောက်တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ကဗျာလေ။ ကဗျာထဲမှာ မော့ဒ် တံခါးဝ
 က စောင့်နေတဲ့ ချစ်သူအကြောင်းကို ဖွဲ့ထားတယ်။ မော့ဒ်ဟာ သူ့ချစ်သူ
 ဆီကိုတော့ လာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အလာနှောင်းပြီလို့ နှင်းပန်းကလေးက
 ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မခင်ဝေ၊ ကဗျာထဲက ချစ်သူ
 ဟာ မော့ဒ် လာတဲ့အချိန်မှာ မရှိရှာတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ
 အခုန်ရပ်ပြီ။

ကျုပ်အဖို့ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မခင်ဝေ။ မနက်လမ်း
 လျှောက်ထွက်မလားလို့ တစောင့်စောင့်နဲ့သာ နေရတယ်၊ မပေါ်လာ
 တော့ဘူး။ မခင်ဝေတို့ခြံဝက ပန်းပွင့်ကလေးတွေကလည်း အလာနှောင်း
 ပြီလို့ မပြောကြပါဘူး။

အဲဒီနေ့ မွေးနေ့က ပြန်လာပြီးကတည်းက ကျုပ်ဘဝဟာ လွင့်
 လာခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ မခင်ဝေတစ်ယောက် ဦးဝင်းအောင်နဲ့ အိမ်ထောင်
 ကျသွားပြီလို့ ကျုပ် ကြားလိုက်ရတယ်။

(၄)

ခုတော့ ကျုပ်ဟာ အောင်မြင်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မခင်ဝေ။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာနယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာဟာ ကုံလုံကြွယ်ဝခြင်းရယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ မရပါဘူး။ ဪ... ကျုပ်အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်လည်း ခုတော့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျခဲ့ပါပြီ မခင်ဝေ။ ကျုပ် ပုံတူရေးပေးတဲ့ မင်းကြီးကတော်တစ်ယောက်ကို မခင်ဝေက (ဒီလူလည်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ အတည်တကျ နေသင့်ပါပြီ) လို့ ပြောလိုက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ကျုပ်အတွက် ဒီလောက်စိုးရိမ်ပေးဖော်ရတာကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ နောက် မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လည်း သားနဲ့၊ မယားနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျုပ်မိန်းမဟာ မခင်ဝေနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း အင်မတန်ကွာခြားလှပါတယ်။ မခင်ဝေက အရေးပိုင်မင်းကြီးရဲ့ သမီး၊ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသူ။ ကျုပ်မိန်းမက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့သမီး၊ စက်ချုပ်သမ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဇနီးသည်ဘဝကို ဘယ်အရေးပိုင်သမီးက သည်းခံနိုင်မလဲ မခင်ဝေ။ စက်ချုပ်သမကသာ သည်းခံနိုင်တော့မပေါ့။ ဒါဟာ သဘာဝကျပါတယ်။

ခင်ဗျားနဲ့ ဘိုင်စကုတ်မှာ တွေ့ပြီးနောက် ကျောင်းတုန်းက ခင်ဗျားလက်ရေးနဲ့ ကူးပေးခဲ့တဲ့ ဆရာထင်အောင် လက်ချာပေးသွားတဲ့ တင်နီဆင်ရဲ့ကဗျာကို ကျုပ် ဖတ်ကြည့်တယ် မခင်ဝေ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ သိလား။

အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဇာတ်ကြောင်းဟာ ၁၂ နှစ်ကျော်လောက်လည်းရှိခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ခုအရွယ်ဟာလည်း ဘဝရဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အဆစ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ နွေဦးအရွယ်ကို ရောက်ပြီဆိုပြီး ငါဟာ... ရင်မခုန်

တတ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတုန်းပဲ ရှိသေး တယ် မခင်ဝေ။ ဒီအရွယ်မှာ ရင်မခုန်တတ်တော့ဘူးလို့ ထင်ကြ၊ ပြော ကြတာတွေဟာ အလကားပြောတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်နေကြတယ် လို့ ထင်လာတယ်။

တင်နီဆင်ရဲ့ ကဗျာကိုဖတ်ပြီး ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အတိတ်ဇာတ် ကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးမိတယ်။ ပြန်တွေးရင်းလည်း ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘိုင်စကုတ်ရုံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာတယ်။ ခင်ဗျား ဟာ ၁၀ နှစ်ကျော်လောက် အတောအတွင်းမှာ တော်တော်ပြောင်းလဲသွား တယ်။ မခင်ဝေ... ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ညိုညိုရိပြီး မတောက်ပကြတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်ခုံးတွေဟာ စင်ရော် တောင်လို မလှပကြတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့နှုတ်ခမ်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက လို ဖူးခါစ နှင်းဆီငုံနဲ့လည်း မတူတော့ဘူး။ ပါးပြင်ဟာလည်း ပုံပုံ ကလေး မနေတော့ဘူး။ ကိုယ်ဟန်ဟာလည်း သွယ်လျပြီး မိုးမခပင်လို မလှပတော့ဘူး။ မျက်လုံးတွေဟာ အရောင်နည်းနည်းမှိန်လာပြီ။ မျက်ခုံး ဟာ အတုအပလုပ်ရလွန်းလို့ ပြောင်သလင်းခါမတတ် ဖြစ်နေပြီ။ နှုတ်ခမ်းဟာ ဆေးနီတွေဆိုးတဲ့ကြားထဲက ပပ်ကြားအက်တွေလို ကွဲနေ တယ်။ ပါးပြင်ဟာ အဆီတွေကြောင့် ပြည့်ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေ တယ်။ ကိုယ်ဟန်ဟာ အဆီတွေအစ်လို့ ဝပြီး ဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အရင်တုန်းက သေးသွယ်တဲ့လည်တိုင်နဲ့ ဝါဝင်းတဲ့ လည်ကုပ်ဟာ ကြည့် လို့မကောင်းတော့ဘဲ အဆီတွေတက်လို့ အရစ်လိုက် အရစ်လိုက် ဖြစ် နေတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဝါဝင်းတဲ့ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဆံနွယ်စိမ်း စိမ်းကလေးတွေ ကျနေတာကို ကြည့်ချင်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လက်တွဲထားတဲ့ သမီးကလေးကတော့ ဖူးခါစ ပန်းငုံကလေးလို့

ပဲ။ အရည်ရွှမ်းနေတဲ့ ပန်းသီးမှည့်နဲ့လည်း တူတယ်။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကိုကော ကျုပ်တို့ ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဘိုင်စကုတ်ထဲက မင်းသမီးကိုကော ကြည့်ပြီး စဉ်းစားလာမိတယ်။ ဒီမင်းသမီးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ရွယ်တူမဟုတ်လား မခင်ဝေ။ ဟို ၁၀ နှစ်လောက်တုန်းက သူလည်း ခင်ဗျားလို လှတာပဲ။ ခုတော့ သူလည်း ခင်ဗျားလို အလှတွေပျက်ကုန်ပြီ။ အေးလေ... နွေဦးကို ရောက်ကြပြီကိုး။

ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြီး ကျုပ် ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးကြည့်တယ်။ ပုံကတော့ အသက် ၃၀ ကျော်၊ ၄၀ ကြား မိန်းမတစ်ယောက် ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့်၊ ပျင်းပျင်းတွဲတွဲ၊ ခင်ဗျားပုံအတိုင်းပေါ့လေ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဆားစောင်းထိုင်နေတယ်။ သူ့ဆားက စားပွဲပေါ်မှာ ရွန်းမှည့်နေတဲ့ ပန်းသီးတစ်ပန်းကန်နဲ့ ထွားထွားဝေဝေ ဖူးပွင့်နေတဲ့ နှင်းဆီခိုင်တစ်ခိုင်ပဲ။ မိန်းမပုံက ခင်ဗျားကိုယ်စားပဲ။ ပန်းသီးနဲ့ နှင်းဆီခိုင်က ခင်ဗျားသမီးလေးကိုယ်စားပဲ။ ကျုပ် ပြချင်တာက ရင့်ရော်ခြင်းနဲ့ နုပျိုခြင်းကို ပြချင်တာပဲ။ ပေါ် မပေါ်တော့ မသိဘူး။ ရင့်ရော်ခြင်းဟာ ခင်ဗျား၊ နုပျိုခြင်းဟာ သမီးလေးပဲ။ အဲဒီပုံကို ကျုပ်က 'မိန်ရာသီခါတော်ဦး' လို့ အမည်ပေးတယ်။ နွေဦးရောက်လို့ ရင့်ရော်လာပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာ နန်းဝေကတော့ ဒီပုံကို (Mrs. summer) 'နွေရာသီကတော်' ဆိုပြီး နာမည်ပေးတယ်။

မကြာသေးမီက တက္ကသိုလ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲလုပ်တယ်။ ဒီကားကို တချို့က နားမလည်ကြဘူး။ မိန်ရာသီခါတော်ဦး၊ သို့မဟုတ် (နွေရာသီကတော်) ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့... မေးကြတယ်။ ဒီကားဟာ 'စပရင်ရာသီ' ဆိုတဲ့ ခင်ဗျား ကံ့ကော်ပန်းကောက်နေပုံလိုတော့ မလှတော့ဘူး။ ခု... ဒီကားကို ခင်ဗျားမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပို့လိုက်ပါတယ်။

မိန့်ရာသီ ခါတော်ဦး

၂၅

ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ဘဝရဲ့ နွေဦးကို ရောက်ကြပြီ မခင်ဝေ။
ဒါပေမဲ့ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်တုန်းပါပဲ။

ရှုမဝ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၅၀

ကဝေမလေး၏ အလှူနိဒါန်း

(၁)

မာသာ စူပီရီးယားသည် ကျောင်းဝင်စာရင်းစာအုပ်ထူကြီးကို တဖျတ်ဖျတ်မြည်အောင် လှန်လှောနေ၏။ တော်တော်ကြာကြာ ရှေ့ပြန် နောက်ပြန် လှန်လှောနေပြီးမှ စာအုပ်တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရှေ့သို့ ဆက်မလှန်တော့ဘဲ ရင်ဘတ်တွင် ထိုးထားသည့် ဖောင်တိန်ကိုဖြုတ်ကာ ရေးမှတ်နေသည်။ ဖောင်တိန်နစ်သွားမှ တဂျစ်ဂျစ်မြည်သံကို ကြားနေရ သည်။ ကျောင်းရုံးခန်း တံစက်မြိတ်မှ စာကလေးများသည် တကျိကျိ မြည်နေကြ၏။ စာကလေးများ မြည်သံကြောင့် ဖောင်တိန်နစ်သွားမှ တဂျစ်ဂျစ်မြည်သံသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မာသာ စူပီရီးယား သည် သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော မင်နှိပ်ခုံဖြင့် စာအုပ်ထူထူကြီးပေါ်တွင် လိုမ့်၍ နှိပ်လိုက်ပြီး ဆက်ရေးပြန်သည်။

စင်သီရာစံမင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ စူပီရီးယားကို ငေးကြည့်နေသည်။ မာသာ စူပီရီးယား၏ မျက်နှာသည်

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လှသည်။ မျက်မှန်အောက်မှ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးများ သည် ကရုဏာ၏ အမှတ်အသားသဖွယ် ဖြစ်၏။ မျဉ်းမြောင့်တစ်ချောင်း လို တန်း၍နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ထားပုံမှာ စည်းကမ်း ကြီးခြင်း၏ အသွင်လက္ခဏာကို ဆောင်သည်ထင်ရ၏။ ဖောင်တိန်ကို သေးသွယ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် မြဲမြဲမြဲမြဲ ကိုင်ထားပုံကလည်း စေ့စပ်သေချာခြင်း၏ ပြယုဂ်လို ဖြစ်နေပေသည်။ ဖြူဖွေးသော အသား ပေါ်တွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဝတ်ရုံဖြူကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်း တွင် အဖြူရောင်သရဖူကြီးကို ဆောင်းထားသော မာသာစူပီရီးယားကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် ရှင်းသွားကာ လေးစားချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ရုံဖြူအဖျားသည် ကြမ်းပြင်ကော်ဇောပေါ်တွင် ပုံကျနေလေသည်။

စင်သီရာ၏မေမေ ဒေါ်ခင်အေးသည် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ဖုံး၍ သမ်းဝေလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေ၏။ ကျောင်းဝင်းထဲက စိန်ပန်းပင်တွင် အပွင့်ပွင့်လိုက်ကြသည်မှာ တစ်ပင်လုံး ရဲနေသည်။ စိန် ပန်းပင်နှင့် ကပ်လျက် ပေါက်နေသည့် စကားပင်တွင်လည်း စကားပွင့် များသည် လှိုင်းဖွေးဖွေးထအောင် ပွင့်နေကြသည်။ ပျဉ်းမပင်တွင်ကား မရန်းနုသွေး ပျဉ်းမပွင့်များမှာ ဖူးကိုက်စပင် ရှိသေးသည်။

“အဖေနာမည်က ဦးစံမင်း... ဟုတ်လား”

မာသာ စူပီရီးယားက မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ လှမ်းကြည့်ပြီး မေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မာသာ”

“အသက်က...”

စင်သီရာသည် အပြင်သို့ငေးနေသော မေမေကို လှမ်း၍ ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“၁၅ နှစ်ပါ မာသာ”

စင်သီရာက မာသာ စူပီရီးယားဘက်သို့ လှည့်၍ ပြော၏။

“၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ မွေးတာ”

မေမေက စင်သီရာကို ဗမာလိုပြော၏။ စင်သီရာက မွေးသက္ကရာဇ်ကို မာသာစူပီရီးယားအား အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောရသည်။ စင်သီရာ၏ မေမေသည် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် စင်သီရာသည် ၁၅ နှစ် မကတော့ပေ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၁၆ နှစ်ထဲသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဝင်စာရင်းသွင်းသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း အသက်လျှော့၍ပြောခြင်းဖြစ်လေ၏။

“အို... ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့မှာ မွေးတာပါလား၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

မာသာ စူပီရီးယားက ပြုံး၍ပြောကာ နဖူး၊ ရင်ဘတ်နှင့် ဝဲယာပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖျားနှင့်တို့၍ လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန် ကြက်ခြေခတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။ မေမေသည် နားမလည်သလို ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။ စင်သီရာကမူ ပြုံးနေသည်။

မာသာ စူပီရီးယားသည် စင်သီရာ၏ အဖေနာမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် အခြားအချက်အလက်များကို ကျောင်းဝင်စာရင်း စာအုပ်ထူကြီးထဲတွင် ရေးသွင်းပြီးနောက် မင်နှိပ်ခုံဖြင့် လိုမ့်လိုက်ကာ စာအုပ်ကြီးကို ဆေးသို့ ရွှေ့လိုက်ပြီး ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ပုံထားသော စိပ်ပုတီးကို ကောက်၍ စိပ်နေသည်။

“မနှစ်က ရီပို့ကို ဒယ်ဒီတို့၊ မာမိတို့ ပြရဲ့လား”

စင်သီရာ၏မေမေသည် ဒယ်ဒီနှင့် မာမိစကားနှစ်လုံးမှအပ ကျန်စကားလုံးတွေကို နားမလည်သဖြင့် သမီးကိုတစ်လှည့်၊ မာသာ စူပီရီးယားကိုတစ်လှည့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ပြပါမယ် မာသာ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ မနှစ်က ရှစ်တန်းစာမေးပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ် ၈၀ ရတယ်၊ မြန်မာစာ ၅၀ ရတယ်၊ သင်္ချာက ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ရတယ်၊ ပထဝီက ၆၅ မှတ်ရတယ်၊ ရာဇဝင်က ၇၀ ရတယ်၊ ကျောင်းခေါ်ချိန်က ၉၀ ရတယ်၊ အပြုအမူ အနေအထိုင်မှာ ၉၅ မှတ်ရတယ်၊ အနေအထိုင်မှာ အမှတ်အများဆုံးရတာ စင်သီရာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဝတ်အစားဝတ်တာဟာ သပ်ရပ်တယ်၊ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ ဣန္ဒြေရတယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်၊ အတန်းထဲမှာ စင်သီရာ ပထမပဲ၊ သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

မာသာ စူပီရီးယားက မေမေဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးရင်းပြော၏။
စင်သီရာက သူ့မေမေကို ဗမာလို ပြန်ပြောရပေသည်။

“စာဖတ်လွန်းလို့ မျက်စိမဲ့မှာစိုးလို့ တားတောင်ထားရတယ် မာသာရဲ့”

မေမေက ပြန်ပြော၏။ စင်သီရာက ဘာသာပြန်၍ မာသာ စူပီရီးယားကို လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမိန်းကလေး သိပ်တော်တယ်၊ လေးတန်းကစပြီး ပထမချည်းပဲ ရတယ်”

မာသာ စူပီရီးယားသည် ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသည့် ဝက်သစ်ချ သား ပုတီးကို စိပ်နေ၏။ သည်ပုတီးမှာ အိုင်ယာလန်က ယူလာသည့် ပုတီးဖြစ်၏။ မာသာစူပီရီးယားသည် ဗမာပြည်တွင် အနှစ် ၄၀ ကျော် နေလာသည့်အတွင်း အိုင်ယာလန်သို့ တစ်ခေါက်သာ ပြန်သေးသည်။

“စင်သီရာကို ရှေ့နှစ်မှာ မက်ထရစ် သွင်းပေးပါ မာသာ”

မေမေက စင်သီရာမှတစ်ဆင့် ပြောသည်။

“အို... သွင်းပေးရမှာပေါ့၊ ဒီဇင်ဘာဆိုရင် ၁၆ နှစ်ပြည့်မှာပဲ။ ဒီနှစ် မာသာတို့ကျောင်းက ၁၀၀ ကျော်သွင်းမယ်၊ ဒီထဲမှာ စင်သီရာက

ထိပ်ဆုံးကပဲ”

မာသာက ပုတီးစိပ်ရင်း ပြုံး၍ ပြောသည်။ ပုတီးအဖျားက လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် ကျောင်းဝင် စာရင်းစာအုပ်ကြီးပေါ်သို့ လျှောက် နေသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင် ယေရူ ကားစင်တင်ခံရပုံကို ငွေဖြင့် သွန်းထုထားသည်။ မေမေက ကျောင်းဝင်ကြေးကို ထုတ်ပေးသဖြင့် မာသာစူပီရီးယားသည် ဝတ်ရုံပြာဝတ်သော ကုလားကပြား သီလရင်ကို ခေါ်ကာ ငွေကို လက်ခံစေပြီး ဖြတ်ပိုင်းကို ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

“သွားဦးမယ် မာသာ”

“ဘိုင်ဘိုင် မာသာ”

မေမေနှင့် စင်သီရာက ပြိုင်တူနှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ကြ၏။ မာသာစူပီရီးယားက လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန် လက်ယှက်၍ ဆုတောင်းသည်။

မေမေနှင့် စင်သီရာသည် ကျောင်းရုံးခန်းအဝဘက်ဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်နေသော အနက် ရောင် မာစီဒီးကားသည် သခင်နှစ်ဦးကို မြင်သည်တွင် တံခါးပေါက်ဆီ သို့ ရှောခနဲ ရောက်လာသည်။

“စင်သီရာ”

ဒရိုင်ဘာဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ တက်မည်အပြုတွင် မာသာ စူပီရီးယားက လှမ်းခေါ်သဖြင့် စင်သီရာသည် တုံ့သွားကာ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ မာသာ စူပီရီးယားသည် စင်သီရာကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“စင်သီရာ... ဒီကို ပြန်လျှောက်ခဲ့စမ်း”

စင်သီရာသည် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ ဝင်လာသည်။ မာသာစူပီရီးယားသည် စင်သီရာ လမ်း လျှောက်လာပုံကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ အနားသို့ ရောက်

လာတော့မှ စင်သီရာကို ပခုံးမှကိုင်ကာ အကျီပုံကျ မကျ ကြည့်သော စက်ချုပ်ဆရာဟန်မျိုးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြန်သည်။ အနည်းငယ် တွန့်နေသော အကျီလက်ဖျားနှင့် ခါးကိုလည်း ဆွဲဆန့်ပေးနေသည်။ လုံချည်ကိုလည်း တင်းသွားအောင် ဆွဲချပေးသည်။ စင်သီရာကို နောက်ပြန်လှည့်ခိုင်းပြီး နောက်ကနေ၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြန်သည်။ စင်သီရာသည် အထူးအဆန်းလို သူ့အားကြည့်နေသော မာသာကိုကြည့်၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော မေမေကလည်း အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“စင်သီရာ... မင်းဟာ သိပ်လှတာပဲ”

မာသာ စူပီရီးယားက အားရကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးမှ စင်သီရာကို ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာသာ”

“အို... မင်းရဲ့မျက်နှာဟာ ဒေစီပန်းလိုလည်း လန်းဆန်းတယ်၊ မင်းရဲ့ အရပ်အမောင်းက မိုးမခပင်လိုနဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့အသားဟာ ရွှေလိုတောက်ပြီး နှင်းပန်းလိုနုတယ်”

“အို... မာသာ”

စင်သီရာက ရှက်စနိုးပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲ... မင်းဝတ်ထားတဲ့ စတော်ဘယ်ရီရောင် လက်စက အကျီနဲ့ အပြာရောင်လုံချည်ဟာ မင်းအသားနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်”

“တကယ်လား မာသာ”

“အို... တကယ်ပေါ့”

စင်သီရာက သူ့မေမေကို ပြန်၍ပြောပြ၏။ မေမေသည် သူ့သမီးချောကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီအကျီနဲ့ ဒီလုံချည်ဟာ ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“အကျီစက တစ်ကိုက်ဆိုတော့ ၁၂ ကျပ်ကျပါတယ်၊ ရော်ဂျက် နိုင်လွန်ခေါ်ပါတယ်။ လုံချည်က တူတယ်ပါ၊ တစ်ထည် ၁၅ ကျပ် ကျပါတယ်။ အားလုံးပေါင်း ၃၅ ကျပ်လောက် ကျပါတယ်”

စင်သီရာသည် မမေးစဖူးမေးနေသော မာသာ စူပီရီးယားကို ကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။ မာသာ စူပီရီးယားသည် ဘယ်တော့မှ သည်လို ကိစ္စတွေကို မမေးဖူးပေ။

“မာသာ တစ်ခုစဉ်းစားနေတယ်”

မာသာ စူပီရီးယားက စိပ်ပုတီးကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ပြီး ပြော၏။ စင်သီရာသည် မာသာ စူပီရီးယား ဘာပြောမလဲဟု နားစွင့် နေသည်။

“ခုခေတ်ဟာ ဗမာအစိုးရခေတ်ဖြစ်တယ်။ ဗမာအစိုးရခေတ်မှာ အထက်တန်းကျောင်းသူတွေကို ဂါဝန်မဝတ်ခိုင်းတော့ဘဲ ဗမာလုံချည်၊ ဗမာအကျီကို ဝတ်ခိုင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အဆင်၊ ဘယ်လိုအရောင် ကို ဝတ်ခိုင်းရမလဲလို့ မာသာ စဉ်းစားနေတယ်။ မာသာ အောဖီးလ်ယားစ် ကတော့ အကျီအဖြူနဲ့ လုံချည်အစိမ်း ဝတ်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံ ပေးနေတယ်။ ဒီအရောင်တွေကိုလည်း မာသာ သိပ်သဘောမကျဘူး။ မိန်းကလေးငယ်တွေနဲ့ မလိုက်ဘူး။ စင်သီရာရဲ့ အကျီနဲ့ လုံချည်ကို မာသာ သိပ်သဘောကျနေတယ်။ ဒီအရောင်ဟာ မိန်းကလေးငယ်တွေ နဲ့ သိပ်လိုက်တဲ့အရောင်ပဲ။ လုံချည်အပြာမို့လို့ အညစ်လည်းခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ စင်သီရာရဲ့အကျီက ပါးတယ်။ မာသာက ထူထူကိုကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လုံချည်အပြာမှာလည်း ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ပါနေတယ်။ မြောင် ဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်။ ဒီလိုအရောင်မျိုးထဲက ထူထူနဲ့ လုံချည်အပြာ မြောင် ဝယ်လို့ရနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

မာသာ စူပီရီးယားက အမေ့ဘက် လှည့်မေး၏။ စင်သီရာက

ဘာသာပြန်ရပြန်သည်။

“ရပါတယ် မာသာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့မှာ အထက်တန်း ကျောင်းသူတွေကို ဗမာလိုဝတ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်မယ်။ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ကလည်း ဒီအရောင်ပဲ မာသာကြိုက်တယ်။ ဒီအရောင်ကို အထက်တန်း ကျောင်းသူအားလုံး အဝတ်ခိုင်းရမယ်။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မင်းကြောင့် မာသာ ခေါင်းကိုက်နေရတဲ့ အင်္ကျီ၊ လုံချည် အရောင်ကိစ္စဟာ ပြေရှင်းသွားပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စင်သီရာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မစွက်စံမင်း”

မာသာ စူပီရီးယားက လက်ယှက်၍ ဆုတောင်း၏။ မေမေနှင့် စင်သီရာသည် နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကားသည် နှင်းဆီရုံများကြားက လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဂါဝန်ကလေးတွေနဲ့က ကြည့်လို့လှပါတယ် သမီးရယ်။ လုံချည်၊ အင်္ကျီကြီးတွေနဲ့ဆိုရင် အပျိုဖားဖားကြီးတွေနဲ့ တူလွန်းလို့။ ဘိုကျောင်းပဲ၊ ဘိုလိုဝတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေက သက်ပြင်းကို ချ၍ ပြောလိုက်၏။ စင်သီရာကတော့ ဘာမျှမပြောပေ။

(၂)

စင်သီရာစံမင်းသည် ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီးကို ခြံကာ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးစဖြစ်၍ သူ့နဖူးဆံစတွင် ရေစက်ကလေးတွေ သီးနေသည်။ စာကြည့်စားပွဲက နာရီမှာ ၆ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်လေ၏။ သူ့ရှေ့ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ပုလင်းသေးသေးကလေးများ၊ ဖန်ဘူး

ဝိုင်းဝိုင်းကလေးများ၊ ပလတ်စတစ်ဘူးရှည်ရှည်များ၊ ဆိုးဆေးတောင့်များ၊ သွားတိုက်ဆေးဘူးလို ညှစ်ထုတ်ရသည့် ဘူးကလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ စင်သီရာစံမင်းသည် သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဓာတုဗေဒဆေးရည်အမျိုးမျိုးဖြင့် အလုပ်များနေသော အဂ္ဂိရတ်ဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူလေသည်။

စင်သီရာစံမင်းသည် ဖန်ဘူးဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ဖွင့်ကာ ပျစ်ချဲ့ချဲ့ အဖြူရောင်အနှစ်တွေကို မျက်နှာပေါ်တွင် သုတ်လိမ်းလိုက်၏။ ယင်းမှာ မက်စ်ဖက်တာမှလုပ်သည့် ကပ်အော့ဖ်ယုတ်ဖောင်ဒေးရှင်းခရင်မ်ဖြစ်သည်။ ဖောင်ဒေးရှင်းခရင်မ် ခံပြီးနောက် ပါးပြင်ကို ပါးဆိုးဆေးရည်ဖျန်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ အသားရောင် မက်စ်ဖက်တာခရင်မ်ကို မျက်နှာတွင် မှုန့်မှုန့်ကလေးနေအောင် တို့လိုက်သည်။ အီရန်မဟူရာ ကျောက်သွေးရည်ကို စုတ်သံသေးသေးကလေးနှင့်တို့ကာ မျက်ခွံအစပ်ကို အရိပ်ကလေး ခြယ်လိုက်သည်။ ရှာနယ်နံပါတ် ၅ ရေမွှေးကို နားနောက်တွင်လည်းကောင်း၊ တံတောင်ဆစ်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ နားထင်စတွင်လည်းကောင်း၊ လက်ကောက်ဝတ်တွင်လည်းကောင်း တို့လိုက်သည်။ ခဲတံထူထူတစ်ကြောင်းဖြင့် မျက်ခုံးကို လိုက်ထပ်ပြီးမှ စုတ်တံသေးသေးကလေးဖြင့် သူ၏ မျက်တောင်ကော့များကို ပွတ်သပ်နေ၏။ ခြေသည်းနှင့် လက်သည်းကိုလည်း ပန်းရောင်နုနုကလေးတွေ လိုက်ဆိုးနေသည်။ နာရီဝက်ကြာလောက် ပြင်ပြီးတော့မှ အပြီးသတ်အနေဖြင့် ရက်ဗလွန် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဘာဂန်ဒီရောင်ကို ဆိုးလိုက်သည်။ မျက်နှာခြယ်သခြင်းကိစ္စ ပြီးပေပြီ။

ဆံပင်ကို ပြင်စရာကျန်သေး၏။ သူ့ဆံပင်မှာ ဟောလိဝုဒ် မြီးကောင်ပေါက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နာတာလီဝုဒ်၏ ဝုဒ်ကပ်ခေါ်သည့် ဆံပင်ပုံဖြစ်၍ ညာဘက်တွင်ဖြတ်ကာ နဖူးပေါ်သို့ ဝေ့ချထား၏။

စင်သီရာစံမင်းသည် နာတာလီဝုဒ်၏ ဆံပင်ပုံကို သဘောကျ၏။ နာတာလီဝုဒ်သည် သူ့ဆံပင်များ ပျော့ပျောင်းနေအောင် နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်သည်။ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲတွင် ဖတ်ဖူးပြီးနောက် သူ့ဆံပင်ကိုလည်း နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်လေ့ရှိသည်။ ရှေ့တွင် ဝုဒ်ကပ်အတိုင်း ဖြတ်ထားပြီး နောက်တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ဖရင့်ချ်ရိုးခေါ် ခရုပတ်ထုံးထုံးပြီး ဘယ်ဘက်နားတစ်ဝက်ကို ဖုံးအောင် ဆံပင်ကို ဖွာချထားကာ နှင်းဆီနီကြီးတစ်ပွင့်ကို ပန်လိုက်၏။

မျက်နှာနှင့် ဆံပင်ကို ပြင်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကိစ္စပြီးသလောက် ရှိသွား၏။ အဝတ်အစားကိုတော့ ထူးထူးထွေထွေ ရွေးစရာမလိုတော့ပေ။ ကျောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ရန်သာရှိလေသည်။ စင်သီရာသည် ဘောဒစ်ခံကာ စတော်ဘယ်ရီရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး လုံချည်နက်ပြာကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စာအုပ်တွေကို လွယ်ထည့်ကာ ဖိနပ်စင်က ပန်းနုရောင် ပင်စဲဟီးလ်ခုံမြင့်ဖိနပ်ကလေးကို ဝတ်၍ ဆင်းလာခဲ့၏။

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ၇ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ သူ့မှန်တင်ခုံစားပွဲတွင် အလှပစွည်းများသည် ဖရိုဖရဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သည်မှန်တင်ခုံတွင် ဖောင်ဒေးရှင်းခရင်မ်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ မက်စ်ဖက်တာ၏ ကပ်အော့ဖ်ယုသ်ခရင်မ်၊ ဟင်လင်နာရူဗင်စတိန်း၏ ထရီးအော့ဖ်လိုက် စသည့် ခရင်မ်များ၊ ပေါင်ဒါကလည်း ပွန်း၏ အိန်ဂျဲလ်ဖေစ်ပေါင်ဒါ၊ ရက်ဗလွန်၏ လာ့ဖ်ဖက်ပေါင်ဒါ၊ ယာဒလေနံပါတ် ၅ ပေါင်ဒါ၊ မက်စ်ဖက်တာ၏ ခရင်မ်ပျံ့ပေါင်ဒါ စသည့် ပေါင်ဒါများ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကလည်း ရူဗင်စတိန်း၏ ရက်ဒ်ဟဲလီယန်နှုတ်ခမ်းဆေး၊ ရက်ဗလွန်၏ ဖိုင်းယားအင်အိုက်စ်ဆိုးဆေး၊ နျူရှေးဖား၏ ပင့်ပက်ရှင်းစသည့် ဆိုးဆေးများရှိ၏။ သည်ပစ္စည်းများကို အစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ခုဖြင့် အမေရိကန်သို့ရောက်စဉ်က ဖေဖေ ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်

သည်။ သည်အထဲတွင် ဗမာပြည်တွင် ဝယ်လို့ရသည့် တင်နို၊ ဟိုင်ဖိုင် စသည့် ဆိုးဆေးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ စင်သီရာစံမင်းသည် တစ်နေ့ လျှင် တစ်မျိုး ဆင်တူသုံးလေ့ရှိသည်။ ဆိုးဆေးကို ရူဗင်စတိန်းဆိုးဆေး သုံးလျှင် ကျန်ပေါင်ဒါရေမွှေးတို့ကိုလည်း ရူဗင်စတိန်းချည်း သုံး၏။ သူ့အလှပစွည်းများသည် ဗီရိုနှင့်တစ်လုံး ရှိလေသည်။

စင်သီရာသည် ထမင်းစားချိန်မရတော့ဘဲ ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံးကို ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်သည်။

“ကဲ... မရွှေတူးမာ၊ အလှပြင်လို့ ပြီးပလား၊ ၇ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ သွားကြစို့။ ကျုပ်လည်း ဈေးနောက်ကျနေပြီ”

မေမေက လှမ်းခေါ်သဖြင့် စင်သီရာစံမင်းသည် ဆင်ဝင်အောက်က ကားပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

“ဟောတော့... ဂျော်ဂရော်ဖီစာအုပ် မေ့လာခဲ့ပြီ”

လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် စင်သီရာက စာအုပ်တွေ အပြည့် ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“မေ့မှာပေါ့၊ ရေချိုးတာက တစ်နာရီ၊ မျက်နှာအလှပြင်တာက တစ်နာရီ၊ အဝတ်အစားလဲတာက တစ်နာရီ၊ ကော်ဖီသောက်တာက...”

“ဒီလောက်တော့ မကြာပါဘူး မေမေရယ်၊ အားလုံးပေါင်းမှ တစ်နာရီထဲမှာ။ မေမေတို့က တူးမာ အလှပြင်တာကိုချည်း ပြောနေတာပဲ။ အလှမပြင်စေချင်ရင် ဘာလို့ အလှပြင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးသေးလဲ။ စာအုပ်မေ့ကျန်လို့ စိတ်တိုရတဲ့အထဲ”

စင်သီရာစံမင်းက နှုတ်ခမ်းစူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ကျောင်းနောက်ကျပြီး စာအုပ်မေ့ကျန်ရစ်သည့်အထဲတွင် မေမေက အပြစ်တင်သဖြင့် စိတ်တိုလာသည်။ မေမေသည် ဘာမျှမပြောတော့ပေ။

ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းတက်နေပေပြီ။ စင်သီရာစံမင်း

သည် သူ့မေမေကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာသည်။ မာသာ စူပီရီးယားသည် ကျောင်းရုံးခန်း ပြတင်းဝတွင် ရပ်ကာ ပုတီးစိပ်နေသည်။ စင်သီရာသည် သူ ကျောင်း နောက်ကျသည်ကို မာသာ စူပီရီးယား မြင်မည်စိုးသဖြင့် ရုံးခန်းနားက ဖြတ်မသွားတော့ဘဲ သံဆူးကြိုး ကာထားသည့် ဝင်းထရုံကို ငုံ့ပြီးနောက် ခြေကို သိမ်းလိုက်၏။

“ဟောတော့... ဒုက္ခပါပဲ”

စင်သီရာ ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားသည်။ ထဘီနားသည် သံဆူးကြိုးနှင့် ငြိသွား၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထဘီနားမှာ သုံးလက်မလောက် ပြီးသွားသည်။ စင်သီရာသည် ထဘီကို လှည့်ဝတ် မည်အပြု မာသာ စူပီရီးယားက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ပြင်မဝတ်အားတော့ဘဲ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် တီချာ ရူဘီသည် ပထဝီကို သင်ပြနေသည်။

“စင်သီရာ... ဒီနေ့ ယူ နောက်ကျလှချည်လား”

သူ့ဘေးက မော်လီက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ မော်လီသည် စင်သီရာ၏လည်ပင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြော မည် ပြုပြီးမှ တီချာ ရူဘီက သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ခုံပေါ်က စာအုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဘာတွေသင်သလဲ”

“ရေအေးစီးကြောင်းနဲ့ ရေပူစီးကြောင်း အကြောင်းရယ်၊ ထရိတ် ဝင်းရယ်... သင်နေတယ်။ စင်သီရာ ယူကတော့ ကိုယ်တို့ကျောင်းမှာ စတားပဲဆရာ”

မော်လီက စင်သီရာလည်ပင်းကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

“ခုနက တီချာ ရူဘီက ပြောတယ်။ မနှစ်က ဂျော်ဂရော်ဖီမှာ ဖာ့စ်ရလို့ ချီးကျူးနေတယ်။ မက်ထရစ်မှာ ယူကို ဒစ်စတင်းရှင်း ရမယ် လို့ မှန်းထားတယ်တဲ့။ ယူကို အတုခိုးဖို့ အိုင်တို့ကို ပြောနေတယ်”

“တီချာ ရူဘီကတော့... ယူအကြောင်းဆို အကောင်းချည်းပဲ။ ကျောင်းဝတ်စုံအရောင်ကို ယူဝတ်တာမြင်တာ သဘောကျလို့ ဒီအရောင် ရွေးတာတဲ့ ဆရာ တီချာ ရူဘီကို မာသာ စူပီရီးယားက ပြောသတဲ့”

စင်သီရာ၏ ဘက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသည့် ကက်သရင်းက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မမအေမိကြီးက ခေတ်ဆန်ပေမဲ့ ယူလောက် စတိုင်မကျပါဘူး ကွာ။ ကျောင်းမှာ ထဘီကို သုံးချိုးတစ်ချိုး စဝတ်တာလည်း ယူပဲ မဟုတ် လား။ ဒါကို သူက ခင်ယုမေပြီးရင် သူ စဝတ်သလေး ဘာလေးနဲ့ ကြွားနေသေးတယ်။ အိုင်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး။ ယူ လမ်းလျှောက်တာကို သဘောကျလို့ သူ လိုက်အတုခိုးတာ မသိတာ မှတ်လို့။ အရင်တုန်းက သူ လမ်းလျှောက်ရင် ခြေထောက်က ဘေးနည်း နည်းကားကားနေတာ။ ယူ လျှောက်သလို ရှေ့ခြေ၊ နောက်ခြေမှ မထပ် ဘဲ ယူလျှောက်သလို ရှေ့ခြေဖဝါးရာနဲ့ နောက်ခြေဖဝါးရာထပ်အောင် လျှောက်မှ ခါးနဲ့မှန်းသိလို့ ယူကို အတုခိုးတာ”

“ဘာလဲ၊ မမအေမိကြီးက ဒါ သူလျှောက်တာတဲ့လား။ သူကတော့ ကြွားကို ကြွားရမှ။ ယူကို အတုခိုးတာမှန်း လူတိုင်းသိတယ်။ သူ ဒီလို လျှောက်တတ်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ တစ်နေ့ကတင် အိမ်သာသွား ရင်း အစမ်းလျှောက်လျှောက်ကြည့်နေသေးတယ်... ဟင်း”

ကက်သရင်းက စင်သီရာကိုကျော်၍ မော်လီကို လှမ်းပြောနေ သည်။ ကက်သရင်းသည် စင်သီရာ၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါထက်... ဒီနေ့ ယူလုပ်လာတဲ့ ဟဲယားဒူး လှတယ်ဆရာ။ ဘယ်မှာပြင်တာလဲဟင်”

မော်လီက ကိုယ်ကို နောက်ခုံတွင် မှီလိုက်ပြီး စင်သီရာ၏ ဆံပင် ထုံးဖွဲ့ပုံကိုကြည့်နေသည်။

“မနေ့က ယူဆီက ကိုယ့်ကာစင် စစ္စတာ လာလို့ သူပြပေးသွား တာ။ ဖရင့်ချ်ရိုးတဲ့ကွ။ ခရုပတ်သလိုပဲ။ ကိုယ်လည်း သိပ်မလုပ်တတ် သေးဘူး”

စင်သီရာက သူ့ဆံထုံးကို လက်နှင့် နောက်ပြန်ဖွဲ့၍ကိုင်ရင်း ပြော သည်။

“ဟေ့... ယူ ဒီနေ့ ဘာရေမွှေးသုံးသလဲ... ဟင်၊ မွှေးလိုက်တာ။ ဂိုယာလား”

ကက်သရင်းက သူ့လည်ပင်းကို သူ စမ်း၍မေး၏။

“ဟင့်အင်း... ရှေနယ်နံပါတ်ဖိုက်၊ ဖေဖေ အမေရီကားက ဝယ် လာတာ။ အားပိချ်ဆိုတဲ့ ရေမွှေးရယ်၊ မိုင်ဆင်းရယ်၊ ရှေနယ်ရယ် သုံးမျိုး ဝယ်လာတယ်။ ခု အမေရီကားမှာ အဲဒီသုံးမျိုး ခေတ်အစားဆုံးပဲတဲ့ ဆရာ”

“အေးကွယ်၊ သိပ်မွှေးတာပဲ။ သူ့အနံ့က ယဉ်ယဉ်ကလေး”

မော်လီက စင်သီရာ၏လည်ပင်းကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ဆို သည်။ တီချာ ရူဘီသည် ရေအေးစီးကြောင်း၊ ရေပူစီးကြောင်းနှင့် ထရိတ် ဝင်းကိုသင်ပြီး အင်္ဂလိပ်အချိန်ရောက်လာသဖြင့် အတန်းပြောင်းသွား၏။ အင်္ဂလိပ်စာသင်ချိန်တွင်တော့ စင်သီရာတို့တစ်သိုက် စကားမများရဲကြ တော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာမ မစ္စရုဒ်မှာ စည်းကမ်းသိပ်ကြီး၍ စိတ် မထင်လျှင် လက်ဖဝါးကို ကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်တတ်၏။ အတန်းထဲတွင် စကားများလျှင် အမှတ်လျှော့တတ်၏။ ရီပို့ထဲတွင်လည်း ရေးတတ်၏။ သူ့ကိုတော့ ကြောက်ကြပေသည်။

မစ္စဂုဒ် အချိန်ဖြစ်၍ စင်သီရာတို့အသိုက်သည် စကားပြော ရပ် သွားကြကာ ခုံပေါ်တွင် စာအုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် အတန်းစာအုပ်မဟုတ်ပေ။ မော်လီသည် ပစ်ချာဂိုးဝါးကို လှန်ကြည့်နေ ၏။ ကက်သရင်းက 'အချစ်ကြောင့် ဆွေးရသော မိန်းကလေး' အမည် ရှိ အပေါစား အရုပ်ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ စင်သီရာသည် ယနေ့ မှ မော်လီထံမှ ပြန်ရသော အော်တိုစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်နေသည်။ 'ဆွေချစ်အနှစ်သက်ဆုံးများ' ဟု ရေးထားသော စာရွက်ပေါ်တွင် မော်လီ က သူ အနှစ်သက်ဆုံးအရာများ ရေးထား၏။

- ပန်း။ သစ္စာပန်း။
- ရုပ်ရှင်။ နဲဗားဆေးဝွဒ်ဘိုင်။
- မင်းသား။ ရောဒ်ဟတ်ဆန်၊ ဂရီဂိုရီပက်၊ ပက်စလေ။
- မင်းသမီး။ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ စန္ဒရာဒီး၊ နာတာလီဂုဒ်။
- ဝတ္ထု။ သိပ်-သိပ်-ချစ်-ချစ်တာပဲ။
- သီချင်း။ ဆဲဗင်းလုံးလီးဒေးစ်
- အရောင်။ မိုးပြာရောင်။
- စာရေးဆရာ။ မရှိ။
- မိတ်ဆွေ။ အချစ်ဆုံး ကိုလေး။

စင်သီရာသည် နောက်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ထိုစာရွက် ပေါ်တွင် 'ဘွိုင်းဖရန့်' ပီတာ၏ လက်ရေးတစ်ခုကို သွားတွေ့၏။

“ဘဝနေပူပူမှာ လျှောက်လာတုန်း စင်သီရာရဲ့အပြုံးကို မြင် လိုက်ရတာဟာ သဲကန္တာရထဲက အိုအေစစ်ကို တွေ့ရသလိုပါပဲ စင်သီရာ။ ကိုယ်တို့ရဲ့ အပြုံးနဲ့ ဆုံတွေ့ကြခြင်းရဲ့ နိဒါန်းအစမှာ မုန်းဆိုတဲ့စကားလုံးကို မကြားပါရစေနဲ့လို့ ထပ်လောင်း တောင်း ဆုခြွေပါတယ် စင်သီရာ။ အမုန်းနဲ့ အပြုံးဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံး

ဟာ ကာရန်တူပေမဲ့လို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဟာ ခြားနားလှပါတယ်။ စင်သီရာရဲ့အပြုံးနဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မျက်ရည်တွေ ဟာ ဝမ်းသာခြင်းနဲ့ ဆင်းသက် ကျကြွခဲ့ရတယ်။ နောက်မှာ ဝမ်းသာခြင်းက ယွင်းပျက်တဲ့ဘဝအခြေကို ရောက်ပြီး အသည်း မအက်စေဖို့ပဲ အမြဲဆုတောင်းနေရပါတယ်။ စင်သီရာအပေါ် ခင်မင်တဲ့မေတ္တာကို သင်္ကေတဖွဲ့ရရင်ဖြင့် ဆုံးနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

ထာဝစဉ်ချစ်သော... ပီတာ

စင်သီရာသည် အောက်တွင် ရေးထားသည့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ အတို အစကလေးကို ဆက်၍ဖတ်နေသည်။ သည်ကဗျာကလေးမှာ ပီတာ ရေးသည်တော့ မဟုတ်တန်ရာပေ။ တစ်နေရာမှ ကူးချထားခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

“အဲဒါ ပီတာက ယူအတွက် ရေးလိုက်တာ”

မော်လီက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြော၏။

စင်သီရာက မျက်စောင်းထိုးကာ တံတောင်ဖြင့် လှမ်းတွတ်လိုက်သည်။

(၃)

မာသာ စူပီရီးယားသည် စားပွဲရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မာသာ စူပီရီးယား၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပို၍တင်းကျပ်စွာ စေ့နေကြသည်။ မာသာ စူပီရီးယားသည် ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ကျောင်းသူများကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့၍ကြည့်လိုက်ပြီး မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် ပြန်၍တင်းမာသွားပြန်သည်။